

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

8 Kasım 2018

Yıl:1

Sayı:22

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

faşist ittifaklar çözülürken

HALKIN MÜCADELESİNİ GÜÇLENDİRELİM!

GÜNCEL

**Donan İki Asker Mi?
Faşizmin Savaşta Maliyet
Hesabı Mı?**

Ekim ayının sonunda; Der-sim'in Nazimiye ilçesinde iki askerin donması, birçok soruyu gündeme getirdi. Soruları irili ufaklı çoğaltma yerine sorunun temelinde ki faşist orduların niteliğini görmek ve kendi mensuplarına karşı "sorumsuzluk"larının nedenlerini, geniş halk kesimlerine açıklamak önemlidir. ■ s. 8

EMEK

**3. Havalimanı, İşçilerin
Kanları Üzerinde Açıldı!**

İşçilerin en insani taleplerine yanıt vermeyenler, bunu şovenizm ile körükleyerek teröre etmeye çalışanlar, en az 39 işçinin iş cinayetinde katıldığı "işçi mezarlığı"nın açılışını 29 Ekim'de "görmekli" bir törenle yaptı. ■ s. 4

KADIN

**Kelebekler
Kanat Çırıyor!**

Mirabel kardeşlerin katledildiği 25 Kasım günü, 1981 yılında "Latin Amerika Kadın Kurultayı"nda "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edilir. Bizim için esas olan da onları 25 Kasım günü bu şekilde anmaktır. ■ s. 15

Doğa ve İşçi Katliamını Sümen Altı Edemezsiniz!

Empyalist kapitalizmin kâr odaklı özü, insanlığı ve doğayı yıkıma uğratacağı, kendi bekasını ise idame ettireceği yeni ve kanlı projelerde vücut buluyor. 3. Havalimanı inşaatı da rantta-talanda sınır tanımayan, insanlığa ve doğaya yönelik yapılan saldırının son zamanlarda ki en "çapsız" inşası olarak karşımızda duruyor. Egemenlerin temsilcisi AKP'nin projecilik oyununun bir parçası olan 3. Havalimanı, çevre ve işçi katliamı, hukuksuzluk-yolsuzluk, tutuklama gibi halkın zararına ne varsa altına imza atarak tarihteki yerini almış bulunuyor. "Büyüklüğü ile dillere destan" 3. Havalimanı tam da sermaye sahiplerinin dediği gibi dünyanın en büyük havalimanı olarak rekor kırdı; İşçi ve doğa katliamı rekoru!

İSTANBUL'UN AKCİĞERİ OLAN KUZEY ORMANLARI TALAN PROJELERİ İLE YOK EDİLİYOR

Kuzey Ormanları'nın büyük bir kısmını içine alan "katil proje" için binlerce ağaç katledilerek nüfusu on milyonlara ulaşan İstanbul'un oksijen kaynakları yok edildi, hayat damarları koparıldı. 3. Boğaz Köprüsü alanını da kapsayan bu bölge, aynı zamanda İstanbul'un içme suyu havzaları olan Terkos-Haliç ekolojik koridorunda yer alıyor.

Bu havzanın hem inşa sürecinde hem de işletme sürecinde olumsuz etkileceği bilinen bir sonuçtu. Sermaye sahipleri elleriyle İstanbul'un en zengin su kaynağını oluşturan Terkos ve Haliç Gölü'nün kurummasına vesile oluyor, sonrasında ise başka bir proje ile Istrancalar ve Melen'den su transferi yapıyor. Böylelikle halkın yaşam alanlarını yerle bir eden projeler sermaye sahiplerine ise başka rant kapıları aralamış oluyor.

Birçok göçmen kuşa ev sahipliği yapan Kuzey Ormanları'nda, havaalanı projesinin içerisinde ve civarında bulunan irili ufaklı göllerin hepsi bilinçli bir şekilde kurutulmuş kuşların o bölgeden geçmesi engellendi. Bu kurutulan göller aynı zamanda civarda bulunan köylülerin geçim kaynağı olan tarımsal üretimin ve mandaların

yaşam kaynağını oluşturuyor. Doğa katili olan bu projenin yapımına bilim insanları, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası ve çevre derneklerinin itirazına rağmen ve hatta ÇED raporunun sonuçlanması beklenmeden başlandı. Tıpkı Kuzey Ormanı Otobanı, Kanal İstanbul ve 3. Boğaz Köprüsü'nün inşaatında olduğu gibi... Doğayı, işçiyi, suyu, temiz havayı yok eden devasa projelerden bir tanesini de Kuzey Ormanları Otobanı oluşturmakta.

3. Havalimanı ve 3. Boğaz Köprüsü ile birbirine bağlantılı olan bu proje İstanbul'un kuzeyini bir uçtan diğer uca kadar kapsamakta. 2013'te yapımı başlayan ve daha uzun süre devam edeceği söylenen bu proje için kesilen ağaç sayısının tespit edilmesinin imkansız olduğu ifade ediliyor.

15 YILLIK TALAN, YAĞMA VE KATLİAM SENFONİSİ

Asıl amacının "kamu yararını korumak" olduğunu söyleyen AKP iktidara geldiği günden bu yana ne zaman bir proje söyleminde bulursa devamında dizi dizi doğa ve işçi katliamı birbirini takip etti, etmeye de devam ediyor.

2016 Dünya Çevre Performansı Endeksi Raporu'nda 180 ülke arasında Türkiye 99. sırada, biyolojik çeşitlilik ve yabanıl hayat kategorisinde ise 180 ülke arasında 177. sırada bulunuyordu. Tablo böyleyken AKP iktidarı 15 yılda gerçekleşen 56 bin ÇED raporundan sadece 43 tanesini olumsuz buldu. Onaylamadığı birçok ÇED

raporunu da ya tanımadı ya da türlü "alicengiz oyunları" ile örtbas ederek talana tam gaz devam etti. Yapılan 56 bin ÇED raporunun hiçbirine demokratik kitle örgütleri, çevre dernekleri ve ÇED raporunun gerçekleştiği bölgede yaşayan halk alınmadı. ÇED sürecine katılmak isteyen halk ya terörize edilmiş ya da asker ve polis saldırısına maruz bırakılarak sürecin dışına itilmiştir.

sermayeyi ihya ederken diğer yandan da İstanbul'un doğal yapısına ve emekçi halkına indirilecek tokat niteliğindedir. Kısacası doğanın tahrip edilmesini umursamayan her devlet gibi AKP iktidarının güdümünde olan devlet de, sınıfsal karakterini oynayarak sermaye sınıfına kâr alanları sağlıyor, gerekli yasal güvenceyi sağlayarak kapitalist kâr kanatları altına alıyor. Böylelikle üretim araçlarını gasp ettiği halkı da yoksulluk ve sefalet çemberinin içerisine hapsediyor.

BÜYÜYEN SERMAYE, GİDASI İSE DOĞA

Kapitalizmde sermayenin büyümesi sağlanırken hayatın her alanında yıkım, talan ve işçi katliamları kaçınılmaz hale gelmekte. Dolayısıyla dünyanın her yerinde insanlık sermayenin yaratmış olduğu bu yıkımdan fazlasıyla nasibini alıyor. Ülkemizde üretim tamamen yok edildiği için sermaye gidasını doğadan temin etmekte. Buna paralel yükselen işsizlik, açlık ve yoksulluk insanları üç kuruşa çalışmaya, sefaleti

her an ensesinde hissetmeye mahkum bırakıyor.

RANTA VE TALANA KARŞI BİRLEŞELİM, ÖRGÜTLENELİM!

Hiç kuşkusuz önümüzdeki dönem egemen sınıfların startını verdiği saldırı politikaları doğayı ve yaşam alanlarını daha fazla cendereye alacaktır. Gittikçe derinleşen kriz sarmalında rant politikalarının yaşama geçirilmesindeki "zorunluluk" işçi ve çevre mücadelesine de yeni görevler, sorumluluklar yükleyecektir. Bu görev ve sorumluluklar elbette ki dünyadan bugüne emeği, onuru ve yaşam alanları için direnenlerin mücadelesi ile yükselecektir.

Egemen sınıfların doymak bilmeyen kar hırsı, çevre mücadelesinin sınıf mücadelesiyle birleştirilmesini, emperyalizme, sermaye ve rantçılığa karşı anti-kapitalist bir çizgide mücadeleye ivme kazandırılmasını zorunlu kılmaktadır. 3. Havalimanı'nda direniş geçen işçiler ve katledilen Kuzey Ormanları her birimizi örgütlü mücadeleye dört elle sarılmaya çağırıyor.

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

BEL KEMİKSİZ İTTİFAKLAR, AÇIĞA ÇIKAN GERÇEKLER

Burjuva-feodal sistemi ve çalışma tarzını yakından takip edenler, bugün söylenenin yarın tersine döneceğini, unutulacağını, bugün kurulan ittifakların, köprüden geçtikten sonra tekmeleneceğini ve bozulacağını iyi bilirler. Bu anlamıyla, 24 Haziran öncesi kurulan “Cumhur İttifakı” ve “Millet İttifakı” olarak adlandırılan ittifakların çok uzun ömürlü olmayacağı, pragmatist ittifaklar olduğuyula ilgili öngörümüz, tek tek ittifakların dağılması ya da ciddi yarıklar oluşmasıyla doğrulanmış oldu.

“Millet İttifakı” kamuoyunu çok meşgul etmeden hemen seçim sonrası dağıldı. “Cumhur İttifakı”nın biraz daha zamana ihtiyacı vardı zira henüz işler tam anlamıyla yoluna girmemişti. Ancak gelinen aşamada işlerin yoluna girmeyeceği belli oldu. Önlerinde önemli bir yerel seçim vardı, buna rağmen bir süredir halı altına itilen pislikler yavaş yavaş yüzeye çıkmaya başladı ve nihayetinde bu ittifakta ciddi yarılmaya neden oldu. “Resmi” olarak bittiği açıklanmasa da karşılıklı yapılan açıklamalardan, bu ittifakın ciddi gerginlik ürettiği ve sorunların olduğu görülmektedir.

Esasında bu ittifaklar en başından itibaren sorunludur, pragmatist ve ikiyüzlüdür. Boğazına kadar pisliğe bulaşmış AKP ve MHP yanlarına onlardan aşağı kalır yani olmayan BBP’yi de alarak bir ittifak kurmuştu. MHP yaşadığı iç krizi atlatacak, AKP ise yönetememe krizini bir nebze de olsa aşmak için, sistem değişikliğini deneyecek ve bir anlamıyla kitlelerin güvenini kazanmaya çalışacaktı. Sonuç itibarıyla 24 Haziran seçimlerinde (tüm hileleri, hırsızlıkları bir yana koyarak) bu planları hayat hakkı buldu ve seçimi kazandılar. Buraya kadar pek bir sorun görünmemektedir.

Ancak sonrasında yavaş yavaş şişirilen balonlar patlamaya başlayınca, gerçek durum ortaya çıkmaya başladı. Aslında enflasyon iddia edildiği gibi yüzde 10’un altında değil, yüzde 25’in üzerindeydi. Bunu bugün hükümette, burjuva-feodal medya da saklayamayacak durumdadır. Her ne kadar faturayı “dış güçler’e kesseler de şapka düşmüş, kel görünmüştür artık. İşsizlik çığ gibi büyümüştür. Yoksulluk alabildiğine artmış, iflaslar, intiharlar, tasfiyeler son hız ilerlemektedir. Ancak bütün bunlara rağmen, başta Tayyip Erdoğan ve ailesi olmak üzere, yakın çevreleri, AKP’li diğer kodomanlar her geçen gün zenginleşmekte, sermayeleri büyümektedir. Bu ekonomik krizden genel anlamda

toplumun büyük bir kesimi etkilenmiştir. Dolayısıyla MHP tabanının da bundan etkilenmesi muhtemeldir. Bundan kaynaklı partisine baskı uygulama ihtimali oldukça yüksektir. Bu durumun sorumluluğunu almak istemeyen MHP ve Devlet Bahçeli, önce alttan alta, üstü kapalı eleştirilerini dile getirirse de daha sonraki gelişmeler üzerine, bu homurtularını yüksek sesle dile getirmeye başlamıştır. Aynı şekilde Tayyip Erdoğan da bu eleştirilere cevap vermiş, ortam iyice gerilmiştir. Tabanın bu partilere var olan ittifak üzerinden memnuniyetsizliğini ifade ettiğini, iki parti başkanının meclis grup toplantılarında yaptıkları konuşmaların ardından, hem MHP tarafının hem de AKP tara-

finin gözyaşlarına boğulmasından ve liderlerini deli gibi alkışlamalarından anlayabiliriz.

İttifakı sonlandıran süreci birkaç başlık altında toplayabiliriz. **İlk olarak** ekonomik krizi koyabiliriz. **Bir diğeri**, özellikle seçim öncesi MHP lideri Bahçeli’nin, sözde hapisanede olan ama zamanın çoğunu özel hazırlanmış hastane odasında geçiren, katil mafya lideri Alaattin Çakıcı’yı ziyareti sonrası söylediği, “ülkü ve ülke sevdalısı olan, davalarının gözü kara yığıtleri olarak bilinen mesela Alaattin Çakıcı, mesela Kürşat Yılmaz 100 bin ülkücünün imzasıyla aday gösterilseydi, bu kahramanlarımız için de cezaevinden çıkarılmaları için bir kampanya yapılacak mıydı?” sözleriyle katillere af çağrısı yapmıştı. Büyük ihtimale AKP ile pazarlıkta elinin güçlü olduğunu, istediğini yaptırabileceğini düşünen Bahçeli, seçim öncesi bu akıl sürülerine verdiği “af” sözünü tutmak için bir tartışma başlattı. Ancak daha önce katil Çakıcı defalarca AKP aleyhinde açıklamalarda bulunmuş, tehditler savurmuştu. Bunun etkisi midir, yoksa başka pazarlıklar ya da dengeler meselesi midir bilemeyiz, Tayyip Erdoğan bu

af çağrılarına olumsuz cevap verdi. Devlet Bahçeli’nin yere göğe sığdıramadığı bu katiller sürüsünü direkt hedef alarak açıklamalar yaptı ve bir anlamda bu sayfayı kapadı ya da konuya nereden yaklaşacaklarıyla ilgili önemli veriler sundu.

Tayyip Erdoğan’ın, “şimdi birileri çıkarmış af. Ne affı? Hele hele 50 bini aşkın uyuşturucu suçlusunun cezaevinde olduğu bir dönemde biz uyuşturucuları affeden bir iktidar olarak mı anılacağız” sözlerine fena içerleyen Devlet Bahçeli, “MHP’yi yüzeysel ve üstünkörü bir şekilde uyuşturucuyla, uyuşturucu suçuyla yan yana getirmek şayet art niyet değilse kesinlikle isabetsiz ve itibar-

sız bir isnattır. Uyuşturucuyla en çok mücadele veren, bu uğurda her türlü imkânıyla fedakarlık gösteren ‘birileri’ diye tabir edilen milliyetçi-ülkücü harekettir. Şartlı ceza indirimiyle ilgili teklifimizi uyuşturucu temeline indirmek, tahrip ve tahrif etmek fahiş bir yanlış, fuzuli bir demagojidir” şeklinde cevap verdi. Bu beyanlar al birini vur ötekine cinsinden yaklaşımlar ve açıklamalardır. Tüm kamuoyu çok yakından bilmektedir ki MHP de AKP de yapılan her türlü pis işin içerisindedirler. Uyuşturucu ticareti, fuhuş, taciz, tecavüz, mafyacılık, işkence, cinayet ve daha sayamayacağımız onlarca pis iş bu partilerle, onların üye ve taraftarlarıyla, kadrolarıyla özdeşleşmiş durumdadır. Bu anlamıyla iki parti de boşuna kendilerini aklamaya çalışmasınlar. Tarih de kitleler de buna şahittir ve er ya da geç bunların hesabı sorulacaktır.

Bu iki temel meselenin yanında, yine daha önce üzeri örtülen ve Danıştay tarafından yeniden her sabah okullarda okutulmasına karar verilen irkçî, şovenist “Andımız” üzerinden de MHP ve AKP arasında yine kulakları tırmalayan, ahlak sınırlarını zorlayan açıklamalar yapıldı. Irkçî, faşist

Devlet Bahçeli’nin bu tartışma içinde, Danıştay kararını eleştiren bakan Bekir Bozdağ’ı hedef alan açıklamalar yapması ve ardından Tayyip Erdoğan’ın grup toplantısında Bekir Bozdağ’ı sahiplenen “Yol arkadaşımı feda edemem. Bakanımıza yönelik bu tehdidi ve hakareti gerçekten bir genel başkana yakıştıramadım” şeklinde bir konuşma yapması, bir anlamıyla kimin kimle nereye kadar yürüyeceğini de göstermiştir.

Tüm bu gelişmelerin üzerine, MHP yeni bir hamle yaparak hem var olan ittifakın çatırdadığına dair mesaj hem de AKP’ye direkt bir gözdağı verdi. Devlet Bahçeli “hiçbir ittifak bir tarafın reddedilmesi ile geri adıma zorlanması ile yok sayılmasıyla önermelerinin görmezden gelinmesiyle ayakta kalmayacaktır. Hiçbir ittifak pozisyon hatırlatmasıyla zamana oynamayla varlığını devam ve idare etmeyecektir. Heyetler görüştü görüşmedi yasal zemin vardı yoktu tartışmalarına son vermenin vakti gelmiştir. Bu kronikleşmiş süreci uzatmanın anlamı ve alemi yoktur” açıklaması yaptıktan hemen sonra kulislere MHP’nin Ankara adayının Melih Gökçek olduğu söylentileri dolaşmaya başladı. Uzun yıllar AKP’den, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapmış, birkaç ay önce görevden alınmış, her dönemin devlet tarafından vazgeçilmezi, faşist Melih Gökçek’in, MHP’den aday olması durumunda AKP adayının seçimi kazanmasının zora gireceği bilinmektedir. Ancak AKP’lilerin ve Tayyip Erdoğan’ın rahat tavırları ve açıklamaları, Melih Gökçek’le ilgili AKP’nin elinde ciddi belge veya bilgilerin olduğuna yorumlanabilir. Bilindiği gibi önceki dönem AKP içinde yaşanan krizde Bülent Arınç, Gökçek’le ilgili bir takım belgeler paylaşacağını söylemişti. Daha sonra basına yansıyan birçok yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet olayları olsa da bugüne kadar hiç kimse bu işin üzerine gitmemişti. Bakalım eğer Melih Gökçek MHP’nin teklifini kabul ederse, bu pislikler daha ne kadar açıklanacak...

Netice itibarıyla, yukarıda da bahsettiğimiz gibi, burjuva-feodal partiler arası ittifaklar tamamen çıkar ilişkilerine dayanmaktadır. Çıkarına ters düşen en ufak bir durumda bu ittifakların dağılması kaçınılmazdır. Bu nedenle halk düşmanı bu “şer” ittifaklarının tek derdi işçi sınıfına, ezilen emekçi halka düşmanlık ve ilk fırsatta da birbirlerinin boğazına sarılmaktır.

3. HAVALİMANI, İNŞAAT İŞÇİLERİNİN KANLARI ÜZERİNE AÇILDI!

Yalan haberin sosyal medya ve sanal habercilikte çığır açtığı bir dönemden geçiyoruz. Herhangi önemli gündemle ilgili bir haber geçtiğinde binlerce yorum yapılıyor çeşitli platformlarda. Bunların içinde yazarlar, ulusal basın, yerel basın farklı site ve kuruluşlar, bireysel bloglar, sosyal paylaşım ağlarındaki yorumlar ve benzeri birçok yerde ilgili habere dair olumlu olumsuz bir dizi görüş ifade ediliyor.

Hele de gündemin içinde siyasi tercihlerimizi içine alan, bu tercihimize o veya bu şekilde olumlu ya da olumsuz dokunan bir yanı varsa değme gitsin yorum çeşitliliğine. Küfürler, hakaretler, aşağılamalar, ırkçı-mezhepçi yaklaşımlar, biçimsiz gerçekdışı genellemeler, cinsiyetçilik, siyasal linç ve yargısız infazın bini bir para...

Hele “tadından yenmez” bir hamle var ki bütün bu olumsuzlukların başı ve en çabuk taraf toplayan dillere pelesenk olmuş bir yöntem. Halen en çok iş yapan yöntemdir. Tahmin etmişsinizdir belki; “durumu veya o olayı terörize etme” Ne olursa olsun konu döner dolaşır oraya getirilir. Bu konuyu veya gündemin üstünü örtmenin, içeriğini bulandırmanın, gerçeklerden uzaklaştırmanın en iyi yöntemidir aynı zamanda

İşte bu kadar kirlenmişliğin içinde gerçeği bulmak da oldukça zorlaşır. Neye kime inanacağımızı şaşırırız. Ortam öyle bir hale gelir ki mutlak bir taraf seçme “zorunluluğu” hissederiz. Konu kendi gerçekliğinden çıkmış ve başka fikirlerin tartışma alanına dönmüştür. İşin içeriğini artık merak etmez tez elden tercih ettiğimiz tarafın fikirlerini de körü körüne şiddetle fanatik bir şekilde savunmaya çalışırız.

Gerçekleri bulandırmak liberalizmin en sık başvurduğu yöntemlerden biridir. Hele de bu işçi-emekçilerin herhangi bir konudaki talepleri ise; ilk yaptığı şey budur. Öncelikle gerçeği bulandırmak temel prensiptir. Çünkü gerçek olduğu gibi işçi-emekçi kitlelere yayılırsa kendilerinin yarattıkları sorunlar fark edilir, tepkiler büyür. Bu tepkiler de süreklileşirse genel olarak sistemlerinin işçi-emekçilere zararlı olduğu görülür. Nihayetinde varlıkları onların gerçeklerini gören işçi-e-

mekçiler eliyle ortadan kaldırılır.

Günümüz açısından bu yaşananlar düşünüldüğünde dürüstlüğün ne kadar önemli ve cesaret gerektirdiği ortadadır. Ayrıca o dürüstlikle gerçeklere bakabilme cüreti de bir o kadar önemli. Hatta bugünlerde belki de insani değerlerimizden en önemlisi, en vefalısı, en işe yarayanı, yaşamı anlamada en dikkat edilesi yani püf noktası.

Önyargılardan kurtulmak buna bağlı, duygudaşlık kurmak bununla olur, çünkü gerçekler yaratıcı ve değiştirecilerdir. Gerçekleri görebilenler kalıp-

lardan, şablon sözlerden, klişelerden kurtulmuş demektir, gerçekleri görebilen körü körüne tarafsızlığı alt eder, gerçeklerle değerlendiren cehaletini yener, gerçekleri anlamaya çalışan işin olanını götür, anlamadan dinlemeden genelleme yapmadan hal neyse ona bakar.

İşte bu karmaşaya takılan konulardan biri de 3. Havalimanı işçilerinin yaşadığı süreç. Yukarıda özetlediğimiz yaklaşımlar aynen 3. Havalimanı işçileri için de yaşandı, öyle hızla ilerledi ki şaşkınlıkla bakakaldık. Bir taraf ısrarla gerçekleri ifade ederken bir taraf ise yalan ve çarpıtma haberleri yaparak olayı eğip bükmeye çalıştı. Hatta içlerinden kimi yazarlar işçilere “bitli itler” bile dedi. Terörist ilan edildiler, odaları gece yarısı kapıları kırılarak basıldı, bir ranza üç beş eşya vardı onlar dağıtıldı, 600’e yakın işçi gözaltına alındı, binlercesi halen esir kampına dönüşen havalimanında çalışmaya çalışıyor. “İşçiler örgüt üyesi oldular, amaçları hak aramak değildi dış güçlerin iktidara dönük oyunuydu”, “asıl amaçları iktidardaki partiyi yıpratmaktır” vs. daha nice nice inci-

ler...

Gerçekten korkanlar olanı biteni anlamadan ununueledi eleğini astı. Çünkü gerçekleri görecektir cesaretleri yoktu, en kolay yolu seçtiler doğruyu değil iktidarın hoşuna gidecek kelimeleri kullandılar. Oysa 3. Havalimanı inşaatındaki yaşanan sorunları öğrenmek isteyen birisi havaalanı inşaatı başladı başlayalı sorunların giderilmediğini görebilirdi. Yaşanan cinayetleri görürdü (işçilerin deyimine göre her gün mutlaka iş kazası oluyor ve bunlardan bazıları iş cinayetiyle sonuçlanıyordu) barınma sorunları sürekli

tabii görmek isteyene.

Yani sorun şu işçilerin talepleri gayet insani, gayet normal, saf haliyle insanca talepler. Direkt işçileri dinleseylerdi ve çözüm arasalardı durum daha karmaşık hale gelmeden çözülecekti. Talepler ise şunlardı. Karşılansayacak ve anlaşılansayacak hiçbir şey yoktu!

- **Hakkını aramak için ses çıkaran işçiler işten atılmayacak, habersiz şekilde işten atılanlar işe iade edilecek.**

- **Servis sorunu çözülecek.**

- **Yatakhane, lavabo, banyo temizlikleri düzenli olarak yapılacak, tahtakurusu sorunu çözülecek.**

- **Revir personelinin işçilerle ilgilenmesi, gerekli sağlık malzemelerinin temin edilmesi sağlanacak, işçilere dönük aşağılayıcı muamele engellenecek.**

- **Maaşların tamamı hesaba yatırılacak, elden maaş ödemesi yapılmayacak.**

- **Geçmişe dönük ödenmeyen ücretler ödenecek.**

- **İşçi ve formenler aynı yemekhanede yemek yiyecek.**

- **İş cinayetleri çözülecek.**

- **6 aydır maaşları yatırılmayan işçilerin ödemelerinin yapılması.**

vardı, ücretlerin düzensiz ödenmeleri, taşeron firmalardaki sıkıntılar, 2-3 aya yakın gecikmeli maaş ödemeleri, iş güvenliği tedbirsizliği, tahtakurusu, yemek sıkıntısı, servis sıkıntısı çok uzun zamandır var. Görmek istemeyenler kafalarını oraya ancak işçiler hak aramak için güçlü bir eylem yapınca döndükleri için ilk defa gördüler. Çünkü onlar başka bir yerlere, başka bir şeyler söylemek için hazır bekliyorlardı, malzemeye ihtiyaç vardı onu da buldular.

İşin ilginç yanı ise maalesef günler sonra ortaya çıktı. Gerçekleri bu kadar görmezden gelenlere, yalan-yanlış haber yapanlara, olayı çarpıtmaya çalışanlara, öküzden süt çıkarma gayretlerine, gerçeğin acı tokadını hiç beklemedikleri biri vurdu. O da tam konunun birinci dereceden muhatabı, sorunların kaynağı 3. Havalimanı projesinin sahibi İGA firmasının CEO’su Kadri Samsunlu’dan geldi. Ünlü bir haber kanalında bir o kadar ünlü bir sunucunun programında itiraf etti ve “işçiler haklıydı” ifadesini kullandı ve işçilerden özür diledi. İşte gerçekler buradaydı, bu kadar basitti,

İşçilerin en insani taleplerine yanıt vermeyenler, bunu terörize etmeye çalışanlar, en az 39 işçinin iş cinayetinde katledildiği “işçi mezarlığı”nın açılışını 29 Ekim’de “görkemli” bir törenle yaptı. Evet tören gayet gösterişli ve görkemliydi fakat bu törenin açılışına sebep olan yani 3. Havalimanı’nı inşaa eden işçiler ise tahtakurusu olan yataklarda uyuyor, saatlerce yağmur altında servis bekliyor, pis lavabo ve banyoları kullanıyor, hatta kurtlu yemeklere maruz kalıyor üstelik bunlara karşı çıktığında işkence görüyor ve tutuklanıyordu. Ama tüm bunların üzeri ne de olsa “görkemli” bir törenle örtülebilirdi. 3. Havalimanı işçilerin kanları üzerine açıldı.. İşçilerin sözleri boşuna değildi: “Biz havalimanı değil, firavuna piramit inşaa ediyoruz”...

Bir DDSB’li

ASGARİ KÖLELİK DEĞİL

İNSAN ONURUNA YAKIŞIR BİR ÜCRET İÇİN MÜCADELEYE!

İşçi sınıfı için önemli süreçlerden birisi asgari ücretin belirlenmesidir. Çünkü asgari ücret, sadece asgari ücretle çalışacakları ilgilendiriyor. Kayıt dışı çalışanları, asgari ücretin durumuna göre ücretleri belirlenen tüm işçileri doğrudan etkiliyor. Bu geniş etkisi nedeniyle asgari ücret, işçi sınıfının egemenlere karşı en büyük toplu sözleşmesi anlamına gelmektedir. TC'nin içerisinde bulunduğu siyasal ve ekonomik krizin derinleşmesi asgari ücret görüşmelerinin de erken bir tarihe alınması tartışmalarını beraberinde getirdi.

5 işçi, 5 patron ve 5 devlet temsilcisinden oluşan "Asgari Ücret Tespit Komisyonu" tarafından 2018 yılı asgari ücret aylık brüt 2.029,50 TL, aylık net 1.603,12 TL, günlük brüt 67,65 TL olarak belirlenmişti. İşçi "temsilcisi" olarak görüşmelere katılan Türk-İş ise 2018 Ocak ayı 4 kişilik ailenin açlık sınırını 1615 TL, yoksulluk sınırını 5.626 TL olarak açıklarken yine aynı Türk-

İş kendi belirlediği açlık sınırının altındaki bir asgari ücrete imza attı.

Asgari ücret, Asgari Ücret Yönetmeliği'nin 4. Maddesinin d bendinde "İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret" olarak tanımlanır. Açıklanan asgari ücret ise kendi koydukları tanımları yerine getirmeyen, açlık sınırının altında, işçilerin temel ihtiyaçlarını karşılamaktan hayli uzaktır. İşçiye ertesi gün işe gelmesine yetecek kadar geçimini sağlaması reva görülür.

Ocak ayından bu yana ekonomik krizle birlikte gıda, konut gibi sektörlerde enflasyon oranının yükselmesi, zaten açlık sınırının altında olan asgari ücrete yapılan yeni "zam"ında

erimesine neden oldu. İşçilerin alım gücü azalırken; gıda, barınma, sağlık gibi temel ihtiyaçlarını karşılamaktan çok uzak olan işçi sınıfında yoksulluk giderek arttı. Birleşik Kamu-İş'in verilerine göre "enflasyonla mücadele" çok etkili olamamış ve 1 yılda gıda yüzde 49 artmıştır. Her fırsatta ülke ekonomisinin büyüdüğünü, krizin var olmadığını öne süren egemenler söz konusu işçi-emekçiler olduğunda asgari ücret konusunda işçilerden "fedakarlık" istemekten başka bir söz söylememektedir.

ödeyerek elde ettiği kazanımların tırpanlanması karşısında sessizliği de beraberinde getirmektedir. Sendikaların süreci örgütleyememesi, ekonomik krize karşı kayda değer bir eylem sergileyememesi, ve devrimci-demokratik güçlere yönelik baskı ve gözaltı terörü; işçi sınıfının haklarına yönelik saldırıları artıyor, güvensiz, sendikasız çalıştırmayı daha da yoğunlaştırıyor. Ekonomik krizin yükü işçi-emekçilerin sırtına yüklenmeye çalışılırken, sendikalar böylesi bir soruna karşı ciddi bir duruş sergileyeye-

3,5 milyona, iş 'aramayanlar' da dahil edilerek hesaplanan geniş tanımlı işsiz sayısı ise 6,3 milyona ulaştı. İşsizlerin işsizlik maaşından yararlanabilme oranı ise çok düşük. İşsizlik Sigortası Fonu daha önceki pratiklerde de ortaya konulduğu gibi sermayeye peşkeş çekilmekte ya da devletin kamu açıklarında kullanılarak talan edilmektedir. Hatta daha da ileriye gidilerek İşsizlik Sigortası Fonu'ndan patronlara teşvik verilmektedir. Bu fonun çok az bir kısmından yararlanan işsizler olmasına rağmen işçilerden birçok ke-

kesintinin yanında işsizlik sigortası primi kesintisi de yapılmaktadır. Bu kesintilerden artan kalan asgari ücret de kriz bahanesiyle eritilmektedir.

Mevcut durum asgari ücret belirlenmesinin ön bir tarihe alınması tartışmalarına neden olmuştur. Asgari ücretin tüm vergilerden ve kesintilerden muaf tutulması gerekmektedir. Asgari ücret en az bir ailenin geçinebileceği seviyeye çıkarılmalıdır. Bu noktada yapılan zamlar ve enflasyon oranları dik-

kate alınmalı, ekonomik kriz dikkate alınarak işçilerin eriyen zamları göz önünde bulundurulmalıdır. Bu doğrultuda insan onuruna yaraşır asgari ücret mücadelesini yükseltmek zorundayız. Kriz koşullarında asgari ücret mücadelesi daha önem kazanmaktadır. Göstermelik ücret artışlarının, krizin daha da derinleşeceği ilerleyen dönemde hiçbir anlamı olmayacaktır. İktidarın kriz bahanesi ve yerel seçim hesaplarıyla bu yıl da işbirlikçi konfederasyon yönetimlerini peşine katarak asgari ücrette yeni bir oyun sergileyeceği açıktır. Kriz koşullarında işçi sınıfının tekil veya genel her bir gündemi önemle takip edilmek ve mücadeleye kanalize edilmek zorundadır. Asgari ücret mücadelesi de bunlardan biridir ve işçi sınıfı içerisindeki mücadelenin temel gündemlerinden biridir.

Ekonomik krizin önünü alamayan devlet, baskı aygıtlarını devreye koyarak işçilerin her türlü hak arayışına saldırıyla yanıt veriyor. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü ekonomik krizle birleşince, işçilerde bireysel eylemlilikler ve işçi intiharları geliyor. İşçiler borçları nedeniyle ve geçimini sağlayamadığından intihara yöneliyor. Açıklanan verilere göre 2013 yılından bu yana işçi intiharları yüzde 300 arttı, 332 işçi geçinemediğinden intihar ederek yaşamına son verdi. "Geçinemiyoruz" isyanını büyüten, direnişe geçen işçiler de yok değil. İrili ufaklı onlarca işçi direnişi sürerken 3. Havalimanı işçilerinin eylemi, işçi sınıfının biriken öfkesinin de göstergesi oldu.

İşçilerin öz örgütlülükleri olan sendikaların, genel olarak bürokratik ve uzlaşmacı tavrı işçi sınıfının bedel

miyor. Bu konuda, her alanda olduğu gibi sendikaların da uzun süreçlerden sonra içinin boşaltılması, pasifleştirilmesi, sendikaların başına getirilen yönetimlerin hükümet yanlısı olması etkilidir.

Ekonomik krizin işçi sınıfının sırtındaki yükü her geçen gün büyürken, asgari ücretin sefalet ücreti olması yanında işsizlik de çığ gibi büyümektedir. Tam da böyle dönemlerde işsizler için harcanması gereken İşsizlik Sigortası Fonu'nun kullanımına dair haberler, sermaye ve devletin işçi sınıfının tüm birikimlerini gasp etmeye niyetli olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken tutarın yıl sonuna kadar 127,7 milyar TL olması bekleniyor. Fondan işsizlere ödenen pay ise sadece 4,5 milyar TL. İşsiz sayısı

HABERLER

38'den 2018'e Devlet Aynı Devlet

Cumhuriyetin ilk yıllarında; 4 Mayıs 1937'de Bakanlar Kurulu kararı ile başlayan "Dersim İsyanı'nı Bastırma Operasyonu"nda on binlerce Dersimli katledilmiş, on binlercesi toprağından, kültüründen ve inancından koparılarak "zorunlu iskan" politikalarına tabi tutulmuştur. Bütün faşist ve gerici iktidarlar gibi, faşist TC devleti de tereddütsüz bir şekilde on binlerce insanı kurşuna dizmiş ve süngüden geçirmiştir. Böylece Türkiye olarak ilan edilen coğrafyanın, T. Kürdistanı'nın tüm bölgelerinde yaşanan soykırımlardan, katliamlardan Dersim de nasibini almıştır. Türk-Sünni anlayışına uymayan, itaat etmeyen ya da ileride itaat etmeme "potansiyeli" taşıyan çeşitli ulus, milliyet ve inançlara mensup kitleler, faşist Kemalist diktatörlüğün zulmüne uğramaktan kurtulamamıştır.

1937'de uçaklardan atılan bildiri-

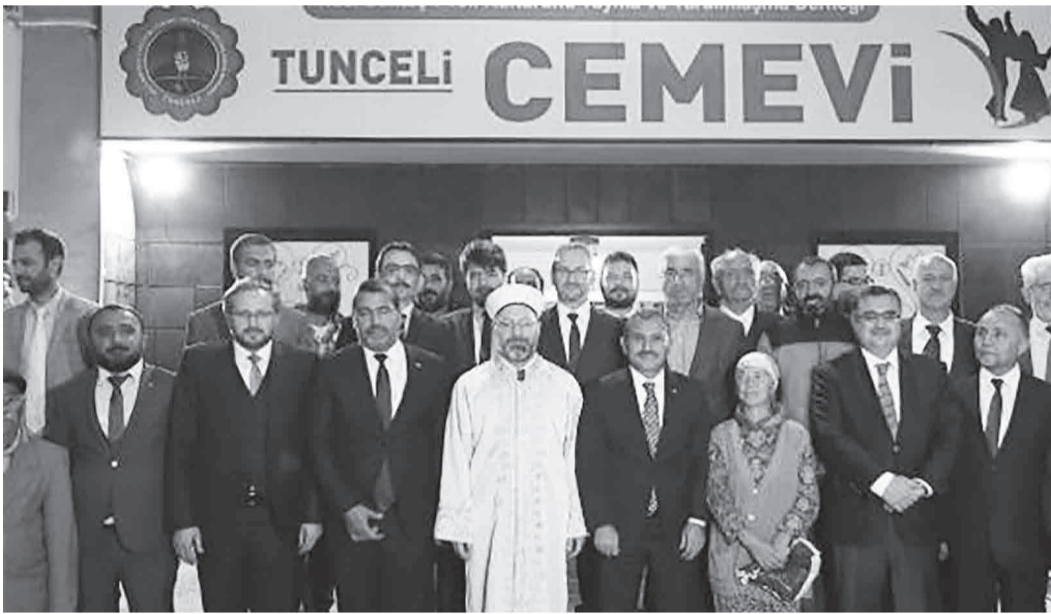
lerde yazan "Cumhuriyet hükümeti, sizi şefkat ve merhamet kucağına almak, sizi mesut etmek istiyor. İçinizde, bunu anlamayanlar çoktur ki ona hürmetsizlik ediyor, veyahut içinizde bazıları şahsi menfaatleri için sizi kurban vermek istiyor" cümleleri bizlere yabancı gelmemektedir. Dün saldırılarda vücut bulan "şefkat ve merhamet" bugün de "güvenlik ve huzur" sıfatlarına bürünmektedir. "Güvenlik ve huzur" adı altında Dersim'in her köşe başına kontrol noktaları dikilmiş, Dersim coğrafyasının birçok noktası "özel güvenlik bölgesi" ilan edilmiş ve sivillere yasaklanmıştır.

Dersim İsyanı'nın önderi Seyit Rıza da 5 Eylül 1937'de faşist TC devletine esir düşmüş ve 5 Kasım 1937'de içinde oğlunun da olduğu 7 kişi ile birlikte Elazığ Buğday Meydanı'nda "Ben sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedim, bu bana dert oldu. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun" sözlerinin ardından idam edilmiştir. Dersim denilince Seyit Rıza, Seyit Rıza denilince Dersim'in akla gelmesinin nedeni de budur; zulme boyun eğmemek.

Bugünden geçmişe bakarsak, faşist devlet açısından hiçbir şeyin değişmediğini görebiliyoruz. İşbirlikçi-ajan ağını olabildiğince genişletmeye çalışan, dağları, ormanları bombalayan, Dersim'in kimliğini, inancını yok sayarak, ırkçı-faşist duyguları empoze eden, her tepeye bir karakol diken, Dersim'i adeta bir karakol haline getiren bir devlet gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

DERSİM CEMEVI'NE ZİYARET KERVANI

Dersim halkı ve Dersim coğrafyası yüz yıllardır her iktidarın hedefi

olmuş, her dönem baskı, zor ya da asimilasyon politikaları ile "değiştirilmeye, dönüştürülmeye, ehlileştirilmeye" çalışılmıştır. '38 İsyanı'nın ardından Dersim'e yönelik, 90'larda köy boşaltmalarla, köy yakmalarla farklı biçimlerde vuku bulan saldırılar bugüne değin sürmektedir. "Çözüm Süreci"nin ardından çatışmaların en yoğun yaşandığı bölgelerin başında gelen Dersim, her dönem olduğu gibi içinden geçtiğimiz süreçte de devletin "özel ilgisi"ne mazhar olmuştur.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından çıkarılan KHK'ler ile Dersim Belediyesi gasp edilmiş ve Tunceli Valisi, belediye başkanlığına kayyum olarak atanmıştır. Dersim Belediyesi'nin gasp edilmesiyle birlikte, Valilik tarafından festivaller yasaklanmış, "alternatif festivaller" örgütlenmiş, Dersim'in kültürü, inancı ve doğası yok edilmeye çalışılmıştır. Karakollardan ve havadan yapılan bombardımanlar ile ormanlar yakılmış, yangınları söndürmeye gidenler Valilik engeli ile karşılaşmış, Valilik tarafından "provokatör" ilan edilmişlerdir.

Devletin bu saldırıları hız kesmeden

Valilik eliyle sürdürülmektedir. Dersim'in inancına yönelik saldırılar da boyutlanmış, valilik tarafından "çalıştay"lar adı altında, Aleviliğin İslam'ın bir parçası olduğuna yönelik paneller düzenlenmiş ve "birlik, beraberlik" çağrıları yapılmıştır.

Son olarak da Vali ve Diyanet İşleri Başkanı'ndan oluşan heyet Dersim Cemevi yönetiminin yoğun ilgisi eşliğinde cemevini ziyaret etmiştir. Alevileri ve Alevi inancını yok sayma politikalarında, Alevilere yönelik hakaretlerde başı çeken Diyanet İşleri Başkanlığı, Dersim Cemevi'ni ziyaret ederek "birlik ve beraberlik"

çağrısında bulunmuştur. Dersim Cemevi'ni ziyaret etme kervanına faşist İyi Parti'nin milletvekilleri de katılmış, bu koro ya eşlik etmişlerdir.

Diyanet İşleri Başkanı, Alevilerin on yıllardır haykırdığı "zorunlu din derslerine hayır", "cemevlerine yasal statü" gibi talepleri görmezden gelip, "birlik ve beraberlik" vurgusu yapmaktan geri durmamıştır. Dersim'in her karış toprağını, kutsal saydığı mekanlarını yağmaya ve talana açan, bombalayan devlet, cemevi ziyaretleriyle Dersim halkının kültürünü ve inancını özünden koparmaya, Sünni-İslam inancına yedeklemeye çalışmaktadır. Devlet tüm imkanları ve araçları ile Dersim'i kuşatmaya almış, bir yandan baskı ve zor ile sindirmeye çalışırken bir yandan da sürdürdüğü asimilasyon politikalarına hız kazanmıştır.

Yüzlerce yıldır inancı ve ibadet yerleri yok sayılan, yağmalanan ve bombalanan Dersim halkı, talepleri, inançları ve kültürleri etrafında kenetlenmeye devam edecektir. Dersim'in kültürünü, inancını ve doğasını yok etmeye dönük bu saldırılar, daha fazla sahiplenme ve daha fazla örgütlenme ile boşa çıkarılacaktır.

KARTAL- Ümraniye Organize Sanayi'de faaliyet yürüten Beybi Eldiven fabrikası patronları "Kriz var küçülmeye gidiyoruz" diyerek işçilerin işine son verdi. Beybi Eldiven'de çalışan bir **Devrimci Demokrat Sendikalar Birlik (DDSB)**'li yaşanan işçi kıyımını ve hak gasplarını gazetemize yazdı.

Beybi Eldiven fabrikası daha önce de gündeme kiralık işçi çalıştırmak ve işçi haklarını gasp etmekle gelmişti. İşçi düşmanı Beybi Eldiven patronlarının dün (22 Ekim) sabah saatlerinde mesai için işe gelen işçilerin işine kriz bahanesi ile son verdiğine değinen DDSB'li okurumuz, örgütlü sendikalar mücadelesinde bulunarak gazetemize şunları yazdı:

'FABRİKAMIZDA EN DOĞAL HAKKIMIZ OLAN SENDİKAL ÖRGÜTLENME YASAK'

"Ümraniye OBS'de bulunan fabrikada neredeyse 350 kişi çalışıyoruz. Zorunlu mesai sisteminde çalıştığımız işyerinde 100 TL pirim, 100 TL de aile sosyal yardım parası yatırıyorlar. Bir de 3 ayda bir yarım maaş ikramiye... Bir haftalık mutfak masrafını dahi karşılamayan bu sadakayı da keseceklerini söylüyorlardı bir süredir. Yani bundan sonra bize sadece 1600 TL maaş vereceklermiş. Burada çalışan herkes ikramiye için çalışıyor. Eğer söylenenler gerçekleşirse bu kölelik düzenine kimse dayanamaz. Bu duyurular yaygınlaşırken işten çıkarmalar başladı. Dün (22 Ekim) günü işe geldiğimde 15 kişinin, 'Kriz var küçülmeye gidiyoruz' denilerek işlerine son verildi. Çoğunluğu eski işçilerden oluşuyor fakat bir süredir burada çalışanlar da var işten atılanların arasında.

Fabrikamızda en doğal hakkımız olan sendikalar örgütlenme 'yasak' (!) Sendikaya örgütlü olduğunuzu duydukları kişiyi ya kovuyorlar ya da en kötü koşullarda sürdürüyorlar ki kendisi çıksın tazminat ödemesinler. Bu yöntemi de sadece kadınlara yapıyorlar. Erkeklerin tazminatını verip gönderiyorlar. Bu da erkek egemen sistemin işyerlerine sirayet etmiş geleneksel yöntemi.

Bizim fabrika da hâl böyle. Örgütlü sömürü sistemi bizleri örgütlü mücadeleye davet ediyor. Biz emekçiler için bu kölelikten başkaca kurtulma yöntemi yok!

Birlik Mücadele Zafer!"

Bir DDSB'li

SURİYE'DE İRADE SAVAŞLARI VE “DÖRTLÜ ZİRVE” PAZARLIĞI

Türkiye'nin ev sahipliğinde Rusya Devlet Başkanı Putin, Fransa Cumhurbaşkanı Macron ve Almanya Başbakanı Merkel'in katıldığı Suriye gündemli “Dörtlü Zirve”, 27 Ekim’de İstanbul’da yapıldı. İdlib ve daha birçok konunun gündeme alındığı zirve sonrası yapılan ortak açıklamada, “Suriye Arap Cumhuriyeti’nin egemenliği, bağımsızlığı, birliği ve toprak bütünlüğü ile Birleşmiş Milletler Şartı’nın amaç ve ilkelerine olan kuvvetli taahhütlerini teyit etmişlerdir” denildi. Aynı zamanda “komşu ülkelerin ulusal güvenliğine zarar vermeyi amaçlayan ayrılıkçı gündemler reddedildiği” belirtilen toplantının ardından Erdoğan, “Fırat’ın batısında olduğu gibi doğusunda da milli güvenliğimize yönelik tehditleri kaynağında bertaraf etmeyi sürdüreceğiz. Türkiye, ne sınırlarında ne de Suriye’nin herhangi bir bölgesinde terör gruplarının palazlanmasına müsamaha göstermeyecektir” diye konuştu. Ardından Türkiye tarafından Tel Ebyad ve Kobane’ye top atışlarıyla arkası henüz belli olmayan, daha çok nabız yoklamaya dönük bir saldırı yapıldı.

FARKLI AMAÇLAR ORTAK NOKTALAR

Rusya, Almanya-Fransa ve Türkiye bakımından üç farklı amacı içinde barındıran zirve, ortak noktalara dair belli bir yaklaşımı da içinde taşıyor. Her bir gücün kendi amaçları doğrultusunda Suriye’nin “toprak bütünlüğü”, “gerilimi azaltma bölgeleri” ve “komşu ülkelerin ulusal güvenliğine zarar vermeme” konusunu yorumladıkları açıktır. Almanya-Fransa’nın öncelikleri arasında göç akışı ve mülteciler sorunu bulunmakla birlikte sadece bununla sınırlı düşünmemek gerekir. ABD’nin dünya politikalarına karşı Almanya’nın öncülüğünde AB nezdinde dolaylı biçimde de olsa bir karşı çıkış ya da rol alma durumu olduğu ortadadır. Özellikle Al-

manya’nın bu zirvedeki rolünün bir inisiyatif alanı açmakla ilgili olduğu belirtilebilir.

Rusya ise her zaman olduğu gibi ABD’nin Suriye politikasını zayıflatmak için birbirine zıt çelişkilerden yola çıkan her güçle yan yana gelmeye ve bir şekilde kendi politikasının önünü açacak olanaklar yaratmaya odaklanmaktadır. Suriye’nin toprak bütünlüğü tartışması bu politikanın temel argümanı olsa da Rusya bu konuda zıt kutuplarla da geçici yol yürüme, onları kendine mahkum kılma çizgisini esnek bir biçimde hayata geçirebilmektedir. Bu konuda bölge gerici devletlerinin Suriye’deki kargaşanın kendi devletlerine ve bölgedeki etkinliklerine vereceği zarara dair taşıdıkları kaygıyı Rusya kendi elinde bir koza çevirmektedir. Özellikle ABD’nin halen askeri desteğine sahip Kürtler’in sahip oldukları güç ve geleceğe dair olası kaygılar başta Türkiye olmak üzere bölge gerici devletlerinin bir şekilde Rusya’nın dümen suyuna razı gelmelerine olanak tanımaktadır. Fakat bu yapılırken Suriye’nin genel sürecinde de güç olmaya çalışılmakta, belli gerici gruplar üzerinden etkinlik alanları korunmaya ve genişletilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye’nin temel kaygısının Kürt Ulusal Hareketi’nin elinde bulunan bölgeler ve Suriye’nin gelecekteki durumuyla ilgili olduğu açıktır. Türkiye gerici gruplar aracılığıyla bir yandan etkinlik alanlarını korumaya çalışırken bir yandan da emperyalistlerin politikalarını gözeterek Kürtler’i yalnızlaştırarak siyasi güçlerini zayıflatmayı amaçlamaktadır. Bu amaçla dinci-gerici grupları kollamakta ancak Rusya’nın işlettiği siyasi ve askeri süreçlerle doğrudan karşı karşıya gelmemeyi tercih etmektedir. Kontrol ettiği gerici grupları yer değişiklikleriyle Kürtler’in üzerine salmaya çalışan Türkiye, “gerilimi

azaltma bölgeleri” adı altındaki taktik süreçleri Kürt Ulusal Hareketi’nin hakim olduğu bölgelere de yayarak oradaki siyasi yapıyı zayıflatmayı hedeflemektedir. Rusya İdlib gibi bölgelerde Suriye devletinin hakimiyeti için zamana yayılan bu ikili politikayı işletirken Türkiye Suriye’de güç kaybetmemek, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak ve Kürtler’i siyasi olarak zayıflatmak için işletmektedir. Rusya ve Suriye’nin hedefleri doğrultusunda İdlib’te er ya da geç askeri çatışmaların başlayacağı genel kanı niteliğindedir. Türkiye bu süreci olabildiğine ertelemeye çalışırken diğer yandan bu askeri çatışmayı Suriye Kürdistanı’na da yaymak istemekte, askeri saldırılarına zemin yaratmak istemektedir.

“Dörtlü Zirve” açıkça bir pazarlık toplantısı özelliği taşımaktadır. Zirve sonrası en çok tartışılan konulardan biri de doğal olarak ABD’nin Suriye politikası ve bu politikanın Kürtlerle ilişkisidir. ABD her ne kadar Rusya’nın işlettiği sürece görece kayıtsız bir görünümle kendi çizgisini sürdürse de ABD’ye rağmen gerçekleşen pazarlıkların ve pratik sürecin baskısı artmaktadır. Kobane ve Tel Ebyad’a Türkiye’nin top atışları sonrası ABD’nin gecikmeyen girişimi, Kürtler’le işbirliğinin halen süreceğinin göstergesidir. ABD’nin Suriye’de, özellikle sahada dayandığı en önemli askeri güç ve toplumsal dayanak Kürtler durumundadır. Bu nedenle ABD, Suriye politikasındaki çıkarlarına uygun olduğu müddetçe belli esnekliklere gitse de Kürtlerle askeri-siyasi işbirliğini sürdürecektir.

İRADE SAVAŞLARI VE KÜRTLER

Suriye iç savaşının bu tablosunda, en önemli aktörlerden biri olmakla birlikte politikası en az dillendirilen güç Kürt Ulusal Hareketi’dir. Bunun emperyalist devletlerin dayatmaları ve bölge gerici devletlerinin saldırı-

larıyla ilgili nesnel bir zemini bulunmaktadır. Kürtler ABD’yle paralel hareket ettiği durumda Rusya’nın dolaylı ve bazen doğrudan Kürtler’i hedef haline getiren politikaları açığa çıkmakta ve bir şantaj olarak kullanılmaktadır. Suriye rejimi üzerinden Kürtleri dışlayan politikaların ve Türkiye’nin saldırgan politikalarının önünü açan Rusya, ABD’yle hareket etmesi halinde Kürtler’in zararlı çıkaracağı mesajını vermektedir. Kürtler için aynı durum ABD boyutuyla da geçerlidir. ABD’nin askeri desteği ve görece himayesi olmadan Kürtler’in siyasi kazanımlarının başta Türkiye ve IŞİD gibi gerici örgütler olmak üzere, Suriye rejiminin ve bölgedeki tüm gerici güçlerin hedef tahtası haline geleceği bir tehdit olarak ortada durmaktadır. Bu nedenle hem Rusya hem ABD Kürtler’e dönük belli siyasi teklif ve vaatleri canlı tutarken bir yandan da baskılayarak Kürt Ulusal Hareketi’ni kendi politikalarına mahkum bırakmak istemektedirler.

Kürt Ulusal Hareketi ABD ile askeri işbirliğini sürdürürken Suriye rejimi ve Rusya ile görüşmelere de kapısını kapatmamaktadır. Bu görüşmelerin, temelde Kürtler’in hakimiyet alanları ve gelecekte Kürtler’in siyasi statüsüne dair olduğu açıktır. Birçok güç ve çelişki üzerine yükselen Suriye iç savaşında Kürt Ulusal Hareketi’nin bu çelişkileri Kürtler’in ulusal demokratik hakları lehine ne düzeyde değerlendirebileceği ilerleyen süreçte daha da somutluk kazanacaktır. Kürt Ulusal Hareketi ve siyasi kazanımları hedefleyen saldırı ve tehditler azımsanmayacak büyüklüktedir. Uzun bir dönemdir uluslararası toplantı ve zirvelerle “çözüm” görüşmeleri adı altında işletilen dolaylı savaşın, ilerde aynı bölgelerde açık çatışmalar biçimi alma olasılığı geçerliliğini korumaktadır. Emperyalist güçler bir yandan siyasi ve askeri hamleleriyle kuşatma siyaseti izlerken bir yandan da kendi çıkarlarına uygun düşmeyen Suriye’deki güçlerin iradesini kırmayı hedeflemektedir. Suriye’deki iç savaşın, savaşı bitirecek yeni bir aşamaya evrilebilmesi için belli güçler nezdinde irade kırılması zorunludur. Bunun son kertede askeri yollarla mı yoksa ideolojik bir kırılmayla mı gerçekleşeceği yine gelişmeler içerisinde açığa çıkacaktır. Kürt Ulusal Hareketi’nin de en önemli hedeflerinden biri olduğu bu tabloda Suriye’nin durumunu belirleyecek kritik zamanların gelecekte olduğu söylenebilir. Yakın zamanda gerçekleşen “Dörtlü Zirve” ve artan gerici pazarlıklar da bunun işaretidir.

Donan İki Asker mi?

Faşizmin Savaşta Maliyet Hesabı mı?

Ekim ayının sonunda; Dersim'in Nazimiye ilçesinde iki askerin donması, birçok soruyu gündeme getirdi. Soruları irili ufaklı çoğaltma yerine sorunun temelinde ki faşist orduların niteliğini görmek ve kendi mensuplarına karşı "sorumluluk"larının nedenlerini, geniş halk kesimlerine açıklamak önemlidir. Olayın yaşanışı yazılan haberlere göre; 22 Ekim günü Nazimiye ilçesi Sarıyayla köyü kırsalında, gerillaların geçiş güzergahı olarak kullanılabileceği öngörülen 2 bin 300 metre rakımlı ve kara taşıtıyla ulaşımı imkansız olan bölgeye havadan helikopterle 12 kişilik bir Jandarma Özel Hareket timi indiriliyor. 26 Ekim günü geçiş noktasına pusu atılıyor, Dersim dağlarının hırçın hava koşulları nedeniyle helikopter bölgeye inemiyor ve havadan tahliye yapılamıyor. Donma olayı yaşanıyor. İki asker ölüyor. Ölen askerlerden Türkel'in babasını Mezarlıklar Müdürlüğü'nden arayıp oğlunun donarak öldüğünü bildiriyorlar. Ölen askerin babası Hasan Türkel "evet bana çocuğumun şehit olduğu haberini Mezarlıklar Müdürlüğü'nden telefon eden kişi söyledi. İşte ben de o an oğlum gibi dondum" diyor. Yaşanan bir baba için acı bir durum. Hal-ka, haklıya ve ezilene düşman faşist ordunun böylece kendi mensuplarının ölümünü basit bir "zayi" meselesi olarak ele aldığına bir kez daha şahit olduk.

Tüm faşist orduların insan gücünü oluşturan alt tabaka yoksul kesimin çocuklarıdır. Her biri eğitilerek birer kurşun asker haline getirilmekte ve sermayenin bekçiliğini yapmaktadırlar. Kendilerinin olmayan sermaye için savaşmaktadırlar. Egemen sınıfların, emperyalistlerin çıkarları için can vermekte ve can almaktadırlar. Dünyanın hiçbir yerinde zenginlerin çocukları ellerinde silah savaşmamaktadır. Bunu onlar yerine, yoksul, emekçi kesimden "zorunluluk" dayatmasıyla bünyesine kattıklarına yaptırılmaktadırlar.

Bunun yanında özel, paralı askerler de "profesyonel ordu" adı altında ırkçı-faşist ideolojiyle beslenip, eğitilip yetiştirilmektedir. Bunlar adeta kendisi gibi olmayan, kendisi gibi düşünmeyen, aldığı para karşılığında "kelle" getirmeye kodlanmış ölüm makineleri haline gelmiştir. Beyinle-

rine empoze edilen gerici şovenizm ve kahramanlık şekillenişinin yanında üç kuruş da para verilen bu katiller sürüsü, "emeklerinin" karşılığını ödeyenlerin yerine savaşmaktadırlar. Faşist Türk ordusunda paralı katil sürülerinin hemen hepsi yoksul lümpen, serseri kesiminden toplanmıştır. Emperyalizme bağımlı Türk komprador burjuvazisinin ve toprak ağalarının sisteminin sigortası ve aynı zamanda temel çekirdeği faşist Türk ordusu-

dur. Onların "vatani - milleti koruyorum" söylemleri kara propaganda ve yalandan ibarettir. Onlar emperyalistlerin ve yerli uşaklarının bekçiliğini yapmaktadırlar.

Askerde ölenin ailesine Mezarlıklar Müdürlüğü'nün haber vermesi büyük yütülecek bir olay değildir. Çünkü ölen askerin kullanma süresi bitmiştir. Parası verilerek kiralanmıştır ve bunun karşılığında görevini yaparken "şehadet şerbetini" içmiştir, hepsi bu. Egemen kesimler için olay bu kadar basittir ama bunu bu denli açık dile getirmezler. Çünkü bu yalın gerçek bu denli alenileşirse o zaman kendi sermayelerini koruyacak yeni "nefer" bulmakta zorlanırlar. Bu yüzden "vatan - millet - Sakarya" edebiyatı yapmak gösterişli törenler düzenlemek zorundadırlar.

Ancak bu zorunluluk onların gerçek yüzünü örtememektedir. Onlar için askerleri basit bir savaş malzemesi,

sadece milyonlarca "kelle"den biridir. Faşist ordu geçmişten bugüne hiçbir zaman savaşta kaybettiği askerlerine bir "insan" muamelesi yapmamıştır. Faşizm için askerleri amaç ve çıkarları hasıl olduğu sürece kolayca gözden çıkarılabilen bir malzemedir. Kore Savaşı'nda ABD askerlerine sipper yapılması NATO'ya girmek için zorunluysa yüzlercesi hiç düşünülmeden feda edilebilir. Eğer bir kliğin başarısız darbe girişiminde emir-ko-

nelinin" taşıdığı can olabildiğince kıymetsizleşmektedir. Yüksek teknolojiyle donatılmış silahlar, kıyafetler, her türlü teçhizatlar, uzayan savaşta bir maliyet yarattıkça bunun en tasarruflu biçime bürünmesi gerekmektedir. İşte Dersim'de gerilla avına çıkan bir grup katil sürüsü faşizmin bu hırsına, savaşın maliyetini düşürme politikasına kuru bedenlerini vermek zorunda kalmışlardır. Faşizmin düşük maliyetli politikası ava giderken avlanmayı zorunlu kılmıştır. Doğa karşısında, şovenist kahramanlık hikayesi iki beden "hipotermi" ile sonuçlanmasına neden olmuştur.

Donarak dramatik şekilde gerçekleşen ölüm biçimi resmi ağzılarda "hava şartlarının yağışlı ve soğuk olması nedeniyle 2 personel donarak (hipotermi) şehit olmuştur" sözleriyle karşılığını bulur. Kendi hizmetkarına ve onun ölümüne karşı gösterilen bu tavır faşizmin halka, insana düşman yüzünü en berrak şekilde gösteren bir veridir. Gerilla mücadelesi karşısında doğanın hışmına uğrayan iki JÖH elemanı, faşizmin imha savaşının nasıl bir hezimet yaşayacağını da ipuçlarını vermektedir. Haksızlığı, zulmü, acımasızlığı ve barbarlığı paçasından akan bir devlet tablosunu karşımıza çıkarmıştır. Bu gerici zihniyet hiç kuşkusuz kaybetmeye mahkumdur.

muta gereği buna dahil olunduysa kellesi kesilir, işkencelerden geçirilir, o "kutsal" üniforma delik deşik edilir ve potansiyel "kahramanlar" vatan haini olur. Gerillaya karşı yapılan büyük kara operasyonlarında verilen onlarca kayıp psikolojik savaşta yara açacaksa nehirlerle ve hırçın ırmaklara ölü bedenleriyle sessiz sedasız teslim edilebilir. Yine yüzlerce verdiği kayıp para karşılığında sağlanan sus payı ile yok sayılabilir, hiç doğmamış ve yaşamamış ve savaşmamış gibi muamele görebilir.

Eğer faşizm gerillaya, halka karşı gözü dönmüş bir imha savaşı yürütüyor ve bunun için "gereği neyse yapılacak" kararlılığı beyan ediliyorsa, bu gözü dönmüşlük hali tüm kahramanlık söylemlerinin pul pul döküldüğü gelişmeleri kaçınılmaz kılmaktadır. Faşizm gerilla mücadelesine karşı öyle bir gözü dönmüşlükle saldırmakta, öyle bir hevesle kuşatmayı sıkılaştırma çabasıdadır ki "perso-

Dersim'de faşizmin gerillaya karşı nasıl bir savaş ve saldırganlık içinde olduğunu, kış koşullarında dahi sonuç almak için gözünü nasıl kan burudüğünü bu iki askerin donmuş bedenlerinde görmek mümkündür. Ancak gerillanın savaş ve mücadele iradesi karşısında imha ve yok etme operasyonları mutlaka boşa çıkarılacaktır. Bu imha savaşında gerilla direnerek çıkacak ve faşizm mutlaka kaybedecektir. Çünkü gerilla zayıf da olsa, en zor koşullarda da olsa, teknik donanım olarak zayıf da olsa haklı ve meşru olanı; faşizm güçlü de olsa, yüksek teknolojik donanıma sahip de olsa haksız ve yanlış olanı temsil etmektedir. Her gerilla kaybı halkın bilincinde ve ruhunda, tarihin nazlı döşünde bir direniş manifestosu yazıcıları olarak yerini alırken, faşizmin kayıpları "beş paralık" değer verilmeyen kuru bedenler olarak toprağın bir parçası olacaktır.

PARTİZAN'DAN KAMUOYUNA ZORUNLU AÇIKLAMA

“Tasfiyeci Kaçkının “Olağan” Evrimi: Devletle İşbirliği ve İhbarcılık”

HABER MERKEZİ- Partizan tarafından “Tasfiyeci Kaçkının ‘Olağan’ Evrimi: Devletle İşbirliği ve İhbarcılık” başlığıyla yayımlanan kamuoyuna zorunlu açıklamayı öneminden kaynaklı olduğu gibi paylaşıyoruz.

“Kolektifimizin, Ocak 2017’den itibaren kolektiften kopma ve ayrı örgütlenmeye gitme biçiminde varlığını sürdürdüğünü ilan ettiği ve toplamda iki yıldan fazla bir süreye yayılan bir hizip saldırısı altında kaldığı bilinmektedir. Bu hizip, kolektifimizin ısrarla yinelediği hizipçi faaliyete son verilmesi, PP’nin ilke, işleyiş ve tüzüğüne uyulması çağrılarını, birliği koruma amaçlı çaba ve anlaşmaları boşa çıkartmış ve Eylül 2017 tarihinde saflarımızdan kopup gitmiştir. Hareketimiz ortaya çıkan hizbin de diğer bütün hizipler gibi irade ve eylem birliğini yı-

kıma uğratma ve onu parçalama pratiği olduğunun elbette bilincindeydi. Hizip karşısında benimsemiş olduğu “birlikte, bir arada olalım, meşru ve hukuki zeminde durup, ideolojik ve politik olarak hesaplaşalım” yaklaşımı ise içerisinden geçtiği özel koşulların bir ürünü olarak şekillenmişti. Dolayısıyla benimsenen birliği koruma ve birlik koşullarını oluşturma tavrı, hizip gerçekliğine yabancılaşmanın değil, kimi öznel ve nesnel koşulların gereği ve zorunluluğuydu. Bir yanda MLM’lerin Proletarya Partisi’nin birliğini koruma tavrı ve çabası, diğer yanda hizip diyalektiği biçiminde işleyen bir süreç... Olanca gerçekliğiyle sınıflar mücadelesinin kuralları hayat bulmuş ve hizip Proletarya Partisi saflarını terk etmiştir.

Hizip, “komünist” gördüğü, “ülkemizde enternasyonal proletaryanın, onun bilimi olan MLM’nin temsilcisi” dediği yapının; Proletarya Partisi’nin saflarını, “komünist bir örgüt inşa etmek” biçiminde gayr-ı ciddi ya da absürd gerekçeyle terk etmeden

evvel örneğin, başarısız (açığa çıktığı için) darbe girişiminde bulunmuş, merkezileşme amacıyla hizip örgütlenmesini “geçici” ön-ekli komiteler kurma noktasına taşımış, yoğun biçimde işlettikleri, ciddi deşifreyonları da içeren yalan, dedikodu ve iftira kampanyaları yürütmüştür. Bu örnekler ve ayrılma gerekçesi hizbin genetik kodlarının anlaşılması açısından önemli verilerdi. Hizip, öncelikle, iktidar olmayı, yönetmeyi amaç haline getirmektedir. Hizbin bu

yüceltir, otonomcu ve anarko-liberaldir. Bu sınıf ve siyasal gerçekliğin ürünü olarak devrimci karakteri oldukça zayıf, sağcı, tasfiyeci bir grup siyasal arenaya çıkmış oldu.

Ülkemizin siyasal iklimi örneğin çatışmasızlık sürecindeki gibi görece liberal bir iklim değildi ve sağ tasfiyeci hizip Proletarya Partisi’nden devrimci durumun gerilediği, faşist saldırganlığın gemi azya aldığı bir dönemde kaçmıştı. Yani sağ tasfiye-

Bu tasfiyeci kaçkının öyküsünün yeni bir aşamasını, düşmanla işbirliği içerisinde devrimcilere saldırma, devrimci-komünistleri ihbar etme aşamasını yaşıyoruz. Sözü ettiğimiz guruhun tasfiyeciliğini ve kaçkını düşmanla işbirliği ve ihbarcılıkla nasıl taçlandırdıklarına dair yaşananlar şu şekildedir:

Geçtiğimiz aylarda bir grup polis, yanlarında bir avukat ekibi ve maliye görevlileriyle birlikte kurumlarımızdan birine giderek, mülk “sahibi” tarafından haneye tecavüz iddiasıyla kaymakamlığa başvuruda bulunduğunu söylemiş, daireyi terk etmememiz halinde zor kullanılacağı ve hukuki işlem yapılacağını belirtmişlerdir. Gelen piyasa avukatları tahliyenin “bir an önce” gerçekleşmesi yönünde çaba harcamışsa da çalışanlarımızın kararlı, soğukkanlı ve inisiyatifli tutumu sayesinde bu istek gerçekleşmemiştir. İzleyen günlerde kuru-

mumuz aynı nedene bağlı olarak bir kez daha polisin baskınına uğramış, kaymakamlık başvurusunun gereğinin yapılması istenmiştir.

Öncelikle “işgal” diye bir durumun mevzu bahis olmadığını, “mülk sahibi” gibi görünüp faşizmin hukukuna dayanarak oldu bittiyle kuruma el koyma girişimi olduğunu belirtelim. Yasalar aracılığıyla el koyma sürecini başlatan, tasfiyeci kaçkınların yurtdışı kurumunun eş başkanıdır. Devleti, polisi arkasına alarak, devlet ve polisi üzerimize salarak kolektifimize ait maddi bir değer üzerine yatılmak isteniyor. Devlet ve polisle iş tutma, ihbarcılık yapma “bir avuç dolar” içindir. Fakat görünür olan bu gerçekle birlikte derinlerde yatan bir öz vardır. Bu pratikle beraber asıl gerçek ortaya çıkmaktadır ki biz, asıl olarak bu gerçekle ilgiliz. Hizip örgütlenmesine giderek, PP’nin irade ve eylem birliğini hedefleyen, birliğe yönelik ulu orta biçimde en hoyrat saldırılarda bulunanların geldiği gerçeklikle ilgiliz. Hizip örgütlenme-

karakterini kolektif hukukunun, ilke ve işleyişinin yok sayılmasını zorunlu kılar. Hiziple birlikte bütün kirin ve pisliğin sökün etmesi bundandır. Yapıyı ele geçirme, bu, gerçekleşebilir bir olasılık durumunu korudukça saflarda kalma, gelişmeler bunu imkansız kıldığında safları terk etme!

Biz bu hizip pratiğinin özel değil genel olduğunu, tüm dünya komünist ve devrimci partilerinin tarihinin bunu gösterdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Proletarya Partisi hizip olgusuna ait içerisinden parti kaçkını da olan tüm tipik gelişme ve sonuçları kendi özgünlüğü içerisinde yaşamıştır. PP saflarında ortaya çıkan tasfiyeci hizip, genel tezahürlerin dışında sınıf yapısıyla ilişkili olarak farklı siyasal ve sosyal özellikler taşıyordu. PP kaçkını tasfiyeci hizip küçük burjuva devrimciliğinin en sağcı, sağdaki temsilcileri arasındadır; üretimden ve kitlelerden kopuk, elitist ve lümpen özelliklere sahiptir. Örgüt ve önderlik anlayışı bakımından ise kuralızsızlığı

cilerin içine doğduğu tarihi koşullar kılıçların çarpıştığı ve ateşin ateşle sınındığı koşullardı. Bundandır ki PP kaçkını hizbin havı erken dökülmüş, Proletarya Partisi’nden kaçtıkları gibi savaştan ve Türkiye devriminden de kaçmışlardır..

TASFİYECİLİĞİ DÜŞMANLA İŞBİRLİĞİ VE İHBARCILIKLA TAÇLANDIRANLAR

Hizbin serüveni PP’den, savaştan ve ülkemiz devriminden kaçmakla sonuçlanmış değildir, olamaz da... Ülkemiz ve dünya devrim deneyimleri göstermiştir ki bu nitelikteki bir oluşumun çürüyüp yok olma süreci karşı-devrimci saldırılar ve provokasyonlarla birlikte yürür. Kolektifimiz ise bu gerçeği bizzat yaşamıştır. Tasfiyeci kaçkınların öyküsü Proletarya Partisi’yle ilişkisi içerisinde özel bir yön taşımakla birlikte sınıflar mücadelesine dairdir ve bu özelliği nedeniyle de genel bir muhteva taşır. Öykünün birçok yapıya tanıdık gelmesi, benzerlerine tanıklık etmeleri bundandır.

sinden Proletarya Partisi'nden kaçışa evrilmiş ve orada kalmayıp savaştan, Türkiye devriminden kaçışa sıçramış ve şimdilik iş düşmanla işbirliği yapmaya, devrimcileri ihbar etmeye varmıştır. İşte bizi ilgilendiren gerçeğin asıl bu yönüdür.

Bu sağ tasfiyeci, korkak, yaygaracı, yalancı zihniyet ve güruh dün kolektif, hizip çalışmasına tavır alarak kurumunu sahiplendiğinde “işgal”, “şiddet”, “kadına şiddet” olduğu iddiasıyla yaygara koparmış, dolaylı bir şekilde kolektifi ve bileşenlerini düşmana hedef olarak göstermekte beis görmemiştir. Bununla yetinmeyerek devrimci-demokrat kurumları yalanlarına ve yaygaracılığına ortak ederek kolektifi hedef haline getirmiştir. Dün zayıflığı ve korkaklığının bir sonucu olarak yaygaracılıkla, yalanlarla devrimci yapıları arkasına almaya çalışanlar, onların kapısını çalanlar; bugün aynı korkak ve aşağılık yaklaşımla, devrimcilikten kopuşu ilan eden bir tutumla, “sessiz sedasız” ama aynı hırs ve kolektif düşmanlığı ile faşizmin kurumlarının kapısını çalmakta, onun hukukundan, mülki idaresinden ve polisinden medet ummaktadır. Şeylerin iki yönü olduğu ve aralarında özdeşlik ilişkisinin bulunduğu, yani uygun durum ve koşullarda her şeyin karşısına döneceği hayat içerisinde ispatlanmış bir yasadır. Dolayısıyla tasfiyeci kaçkınların evrimi ibretlik olmayıp yaşamın diyalektiğine uygun bir gelişmedir.

DEVLETLE İŞBİRLİĞİ, DEVLETE YASLANMA, DEVRİMCİLERİ İHBAR ETME DEVRİMCİ HAREKETİN YENİ “NORMALİ” OLMAMALI, OLAMAZ

Karşılaştığımız bu karşı-devrimci saldırı bizim açımızdan hizbe dair malumun ilanı olmakla birlikte, devrimci yapıların gündemine taşınması gereken ölçekte önem arz eden bir konuydu. Hem bilgilendirmek hem de soruna yaklaşım biçimlerini, sorunla ilgili anlayışlarını, çözüm önerilerini öğrenmek amacıyla devrimci yapılarla bir toplantı yapmayı gerekli ve anlamlı gördük. Çağrımıza katılım sağlayarak, olumlu yanıt veren devrimci kurumlarla verimli olduğunu düşündüğümüz tartışmalar yürütüldü. Toplantıda hazır olan kurumlar mealen devletle iş tutulmasını kabul edilemez bulduklarını ve mahkum ettiklerini belirttiler. Bu kurumlar “başvurunun koşulsuz olarak geri çekilmesi, iptal edilmesi, bu adım atıldıktan sonra durumun değerlendirilmesi” biçiminde bir karar oluşturdular. Karara uygun olarak ilgilileriyle görüşeceklerini söylediler. Kurumlar bu görüşmeyi gerçekleştirdi. Tasfiyeci kaçkınlar bu görüşme de devlete yapılan başvuruda kendilerinin bir sorumluluğunun olmadığını,

... isimli yurt dışı kurumlarının eş başkanının kendi kişisel tasarrufuyla yaptığını belirtmiştir. Görüşmeyi gerçekleştiren kurumlar ise “meselenin kişinin tasarrufu olarak açıklanamayacağını, örgütlü insanları olduğuna göre gereğinin yapılmasını” belirttiklerini bizlere aktarmışlardır.

Açıktır ki sağ tasfiyeci grup manipülatif ve yaptığının arkasında durmayan, korkak bir tavır sergilemiştir. Bu tavır adı geçen kişiyi gözden çıkarma, onu “feda” etme ve zevahiri koruma tavrıdır. Fakat tasfiyeci kaçkınlar yurtdışı görüşmelerinde kimi kurumlara yapılan işi kurumsal olarak sahiplendiklerini söylemekten de geri kalmamışlardır. Bir grubu aynı konuda iki farklı açıklama yapmaya götüren neden ne olabilir? Hatırlanırsa kolektifimizin, sağ tasfiyecilerle ilgili değerlendirmelerinden biri de bunların bir yurt dışı merkezli hizip olduğuydu. Gerçekten de tasfiyeci hizip yurt dışı, özellikle Avrupa’da bir ülke ağırlıklıydı. Sağ tasfiyecileri ikili tavra götüren tam da bu güç sorunudur. Yurt dışında belli bir güce sahip oldukları için kurumsal düzeyde, ülke de ise olmayan güç nedeniyle sorumluluğu kişiye yükleyip işin içerisinden sıyrılmışlar.. Tanık olduklarımız ilkesizlik ve pragmatizm bataklığında çırpınanlara has davranışlardır.

Sorunu devrimci kurumların gündemine taşımamız, bu kurumlara bir çözüm dayatma ya da sorunu üzerlerine atma vb. değildir. Amacımızın ne olduğunu şöyle ifade etmiştik: “Devrimcilerin üzerine devletin ve onun polislerinin salınması, “sorunun” devlete dayanarak çözülmesi, devrimcilerin polise ihbar edilmesi gibi saldırıları yaşayan somutta her ne kadar kurumumuz olmuşsa da niteliği gereği bu saldırı tarihsel birikimimize, değerlerimize yöneliktir. Bu “birikim” ve “değerler” ise tarihsel olarak ezilen sınıfların ve devrimci, demokratik hareketindir. Ortaya çıkan sorunu gündemimize taşımamızın biricik nedeni budur.” Vurgulamak ve bilgilendirmek istediğimiz şey; devletle işbirliği, devlete yaslanma, devrimcileri ihbar etme gibi pratik sahiplerinin bu kez gerici, faşist unsurlar değil kendine “devrimci” diyenler olduğu, devrim ve devrimci değerlerin arkadan hançerleniyor oluşudur. Devrimci, demokratik güçlerin belki de devrimci hareketin tarihinde eş görülmemiş bir ihbarcılık ve faşizmin hukukundan medet umma tutumuna karşı duyarlılık göstermesi için harcadığımız çaba, belirtmek gerekir ki konunun ağırlığına uygun bir yanıt bulmamıştır.

Devrimci, demokratik güçlerin bu mesele karşısındaki tutumu ağırlıkla

‘duymamak, görmemek, konuşmamak’; sanki bunlar yaşanmamış gibi hareket etmek; “olgun devrimcilik”, “akil insan” imajı sergilemek; sorunu “öğüt serenatı”na çevirmek ve kamuoyuna yönelik örtülü açıklamalar biçimiyle kendini göstermiştir. Bu tutum ve yaklaşımlar, karşılaşılan meselenin özüne dair bir kavrayışsızlık ve hiç kuşkusuz ciddiyetsizlik olarak eleştirilmeyi hak etmektedir.

Kimi devrimci hareketlerin açıklamaları ya da soruna dair verdikleri yanıtlar, düşman hukukuna dayanan karşı-devrimci suçu hafifseme ya da bir süreç boyunca gerçekleşen girişimleri görmeme biçimindedir. Çift taraflı hatalar vurgusu ve yine ortak bir çözüm masası kurma önerileri gerçeğin gözüne bakma cesareti göstermemekten başka bir şey değildir. Devrimci kurumlarla yapılan görüşme ve toplantılarda “Dostlar, şu hususu bir kez daha vurgulamak isteriz ki; tartışmak istediğimiz konu sadece bizle, yaşadığımız sorunla ve bu sorunda taraf olup olmamakla alakalı olmayan daha ciddi ve tüm devrimci hareket açısından tartışmayı ve ortak tutum geliştirmeyi fazlasıyla hak eden bir konuydu.” şeklindeki izahımız ve vurgularımız açık ve nettir. Bu eksende gerçekleştirdiğimiz girişimler sonrası, toplantı çağrımıza pratik karşılık verilmediği halde kamuoyuna “çözüm masası” kurma çağrısı kuşkusuz ciddiyet açısından tartışılır. Biz bu öneriyi “rol çalma” olarak algılıyor, böyle bir davranış yerine zamanında ve yerinde sorumluluğun yerine getirilmesi gerektiğini hatırlatmak istiyoruz.

DEVRİMCİ KÜLTÜR VE DEĞERLERİMİZİN AŞINDIRILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ!

Bu gelişmenin ardından ve süreç boyunca sergilediğimiz söz konusu ihbarcılıktan vazgeçilmesine dair girişimlerimiz maalesef sonuçsuz kalmıştır. Tasfiyeci anlayışın ihbarcısı Avrupa kurumu eşbaşkanı ile görüşme girişimimiz ise bu kişi tarafından çeşitli gerekçelerle kabul edilmemiştir. Bu sağ tasfiyeci, parti ve savaş kaçkını, korkak ve yaygaracı güruhun karşı-devrimciliğe tekabül eden bu zihniyetten her türlü girişime rağmen geri adım atmayacağı böylelikle netleşmiştir.

Devlet ve polisle işbirliği, ihbarcılık öznenin, gerçekleştirenlerin kimliğinden bağımsız olarak düşünüldüğünde karşımıza çıkan kriminal bir vakadır. Fakat bu vakanın öznesi bu sıralar “pratik devrimcilik” diyerek bu mevzuda ahkam kesen, “ilkelere sarılmak ve stratejik hatta yoğunlaşmak” gibi iddialı cümleler telafuz eden ve Kaypakkaya yoldaşın “bayatı atıp tazeyi almak” sözünü terennüm

edenlerdir. Hal böyle olunca dümeni karşı-devrim güzergahına kırmış, bu güzergahta yol almaya başlamış bir grupla karşı karşıya olduğumuz şey aynı zamanda siyasal bir şizofreniye dönüşmenin örneğidir. Tasfiyeci kaçkınlar imza attıkları pratiklerle bize, herkese, “bayat” diye attıkları şeyin devrimcilik ve devrimci değerler; aldıkları “taze”nin ise düşmanla işbirliği, ihbarcılık olduğunu anlatıyorlar.

Devrimciler ve halk açısından devletin niteliği açıktır. Devrimci değerleri sahiplenen, demokratik hak ve özgürlük mücadelesi içinde saf tutan, faşizme, onun hukukuna, kolluk gücüne ve bir bütün halka düşmanlıkla şekillenmiş devlet aygıtına karşı mücadeleyi benimseyen her kesimi, kişiyi ve kurumu, doğrudan devlet kurumlarına başvuru yapılarak gerçekleştirilen bu ihbarcılığa karşı tavır almaya çağırıyoruz. Bu çürümüş ve kokuşmuş zihniyetin söz konusu tavrıyla sadece kolektifimize zarar vermeyeceği, devrimci kimliği aşındırmakla sınırlı kalmayacağı açıktır. Bu ihbarcılığı ve karşı-devrimci pratiği bir “normal” haline getirerek, bunu sahiplenen, görmezden gelmeye çalışan, bu pratiği tekil ve istisna olarak gören her kesimi, kişiyi, kurumu bir çürümenin içine doğru çekeceği, devrimci hareketin tarihinde olmayan, olması kabul edilemez olan bir şeyi “uygulanabilir” bir zemine kavuşturacağı açıktır. Devrimcilerin halkı adli vakalarda dahi faşizmin hukukuyla sorunu çözmekten uzak tutmaya, bu yönde ikna etmeye çalıştığı bilinmektedir. Bugün ise devrimcileri ve devrimci değerleri devlete ihbar etmeye, faşizmin hukukuyla sorun “çözmeye” yönelen ihbarcı bir tutumla karşı karşıyayız. İhbarcılıkta vücut bulan bu çürümüşlüğe, aşağılık ve gerici tutuma karşı herkesi tavır almaya, bu tutumu mahkum etmeye çağırıyoruz. Bu tutum ve pratiğe karşı kesin, kararlı ve net duracağımızı, bu konuda tereddütsüz olduğumuzu belirtiyor; devrimci kültür ve normları sahiplenmekten geri durmayacağımızı ilan ediyoruz. Devrimci değerlerin, normların hiçe sayılması, tarihsel birikimlerin ve kurallarının aşındırılması, kolektifin bu kuralların aşındırılarak zayıflatılması ve yıpratılmasına karşı sessiz kalmayacağımızı beyan ediyoruz. Bu güruhu uyarıyoruz, aklınızı başınıza toplayın ve devrime, devrimci değerlere saldırmaktan vazgeçin!

PARTİZAN

Ekim 2018”

ZAMAN DEVRİM, AN MÜCADELE İSTER!

İnsan doğası gereği duyarlı bir varlıktır. Burada duyarlılıktan kastımız, insanın dışındaki hareketliliğe karşı algısal tepkisi ve ilgisidir. İnsan etkilenen bir varlıktır. Çevresel faktörler insan dinamiğini etkiler. Bu durum da ister istemez insanın çevresel faktörleri incelemesini beraberinde getirir. Bu inceleme ve yargılama sürecinde insan kişilik ve karakter kazanır. Bu yapı ile dünyayı, yaşamı, yasaları, ilişkileri sorgulamaya başlar. Dönüşür-dönüştürür veya kabullenir! İnsan doğası gereği duyarlı bir varlıktır, doğasına uygun olarak da sorumluluk sahibi olmalıdır. Sorumluluk bilinci bireyin kendisinde saklıdır. Kendi kurtuluşunun ancak tüm ezilen sınıfların ve sonuçta tüm insanlığın kurtuluşuyla mümkün olabileceğini görmek, devrimin tarihsel ve bilimsel bir zorunluluk olduğunu kavramak, var olan gerçekliğin ussal bilince sıçramasıdır. Bu evrede ise kabullenme/uzlaş-

ma mümkün olmaktan çıkar, çelişkiler derinleşir ve devrimsel bir süreci mayalar. Bu süreç devrimci bir süreçtir ve pusulası örgütlenmedir. Bireyin topluma karşı sorumluluk misyonunu kavraması buradan geçer.

MİSYONUMUZ DEVRİMCİLİKTİR

Devrimcilik başta yaşama karşı sorumluluktur. Devrimciler yaşama en tutkun insanlardır. Yaşamın her anına müdahale eder, onu kendi ilke ve anlayışlarına göre biçimlendirirler. Yaşamın her alanı, her anı bizi ilgilendirir, bizimidir. Yaşama karşı sorumluluğumuz devrimci yaşam tarzıyla somutlanır. Kendini halka, partiye ve devrime karşı sorumlu hissedenden bir devrimci yaşamın her alanına duyarlıdır, görev ve sorumluluklarına bu bilinçle yaklaşır. Sorumluluk ancak onun gerekliliğine inandığımız an, günlük ve tüm yaşantımızda bir anlam taşır. Devrime karşı sorumluluk; ona inanmak ve ona katılmakla

yerine getirilir. Bireylerin kendilerini devrimin öznesi olarak hissetmelerini sağlayacak, var olanla yetinmelerini engelleyecek kilit nokta ise örgütlenmedir. Ülkemiz topraklarında bu görevi üstlenen öncü müfrezenin ise bu misyonu layıkıyla yerine getirebilmesi için ideolojik, politik ve örgütsel üretimini sürekli kılması gerekmektedir.

Devrim iddiası ise zordur ve sadece zor ile anlamlıdır.

ZOR VARSA DEVRİM VARDIR, DEVRİM VARSA ZOR KAÇINILMAZDIR

Sınıf mücadelesi her daim zorlu yollardan geçer. Zor olgusunun olmadığı bir devrim veya devrimci süreç mümkün değildir. Çünkü devrim bir alt etme savaşıdır. Bu alt-üst oluş kendiliğinden gerçekleşmez. Bunun

pratiğimizde zikzaklar çizmemize neden olmaktadır. Marks'ın söylemiyle; "yaşamı belirleyen bilincimiz değil, bilincimizi belirleyen sosyal yaşamımızdır." Toplumdaki her birey var olan bu zıtlıklardan etkilenmekte, kişiliği ona göre şekillenmektedir. Olumlu değer yargıları konusunda çaba sarf eden ve yaşamına hakim kılmak için iradesini kullanan insanlar sağlam bir kişiliğe kavuşurken, bu konuda çaba sarf etmeyenler zayıf kişilikleriyle rüzgara göre yön değiştirirler. Bu nedenle sağlam bir kişiliği sürekli kılmak istiyorsak, olumsuzluklara karşı açtığımız savaşım da sürekli olmalıdır. Yeni insan ancak bu zorlu ve sürekli mücadele sonucu ortaya çıkar. Kazanılacak dünya ise bu zorlu savaşı her daim, her koşulda veren insanlar ile olacaktır.

Bugün süreç bize bütün kalbimizle halka ve devrime hizmet etmeyi dayatıyor. Elbette ki her dönem herkesten aynı fedakarlık beklenemez. Böylesi bir beklenti somut durumla da uyumlu değildir. Bütün kalbiyle halka hizmet edenler,

tabii ki en üst düzeyde fedakarlıkta bulunacak, proletaryanın zaferi için kavgaya 'ama'sız ve 'aman'sız katılarak destek verecektir. Yeter ki kendimize ve kitlelerin gücüne güven duyalım. Sınıf savaşımının kaçınılmazlığına ve proletaryanın zaferine inanalım. Bu inanç her türlü korkuyu korku olmaktan çıkarır, güvensizliği güvene dönüştürür. İşte devrimci heyecan, devrimci coşku tam da burada yeniden ivme kazanmaya başlar. Başarı; çelişkilerin en yoğun olduğu anda, bunalımlı ve sancılı süreçlerin sonunda kazanılır. Bu anlamıyla umutsuzluğa düşecek hiçbir neden olmadığı gibi, aksine görevlerimize daha sıkı sarılmayı gerektiren objektif sebeplerimiz vardır. Zaman bizlere mücadele etmeyi dayatırken, yaşam bizlerden devrim beklemektedir. Bu bilinçle "sarıl güne, sarıl saate" diyerek mücadeleyi büyütelim, kavgayı doruklara taşıyalım.

Bugün içerisinden geçtiğimiz süreçte tasfiyecilik ve kaçkınlık rüzgarları esmektedir. Baskı, zulüm ağının genişleme ve derinleşmesi sonucu sınıfsal netlik de berrak bir hal alır. Deyim yerindeyse böylesi süreçler ak ve karanın ortaya çıktığı zamanlardır. Renkli zamanlarda 'devrimcilik' yapmak kolaydır ama gri (kaos) ortamlarında gerçek her zaman kendini belli eder. Toz-duman su yüzüne çıkar ve en ufak bir esintiyle savrulup gider. Bunun devrimcilikle yakından uzaktan alakası yoktur. Basit ve kolay olan her olgu anın ihtiyaçlarına uygun gelişir ve sürekli değişimi beraberinde getirir. Kalıcı ve köklü olan ise ayrıca çaba ve enerjiyi gerektirir. Emekle yoğrulmuş her süreç tarihsel bir birikimi beraberinde getirir. Böylece fırtınalı süreçlerde dahi köklerine sıkı sıkıya sarılır ve fırtınayı tersine çevirecek yeteneği doğrudan elde eder. Bu güç devrim mücadelesinde istikrarlı ve iddialı olmayı sağlar.

için zor aygıtına ve bu sürece uygun cürete sahip özneler ihtiyacı vardır. Bizler bu gerici iktidarı yıkıp yerine kendi devrimci proleter iktidarımızı kurma iddiasında olan insanlarız. İddiamız büyüktür, büyük sorumlulukları ve büyük bedelleri vardır. Bu iddiaya sahip olan kişinin başta halka, partiye ve devrime karşı kaygısız bir duruşa sahip olması gerekir. Zorun gereği ve anlamını kavramak için bilinç açıklığına ve bunu yüklenecek cesarete sahip olması gerekir. Zorunluluğun bilincine varmak, iradenin ve bilimin bilincine varmak demektir. Zor olandan kastımız sadece fiziki uğraşlar, engellemeler veya ödenen bedeller değildir. Sınıf mücadelesinde asıl keskin viraj, en zor savaş; insanın kendisiyle olan savaşıdır. Toplumdaki insanların ezici çoğunluğu burjuva-feodal bir çevrede gözlerini dünyaya açıyorlar. Böyle bir ortamın varlığı kişiliğimizin sağlıklı gelişimi önünde engel teşkil etmekte, yaşam

EKONOMİK-SİYASAL SINIF SAVAŞIMINDA ISRARLA DEVLET

Türk egemenlik sisteminin artan ekonomik ve siyasal krizlerine paralel geliştirdiği şovenist imha ve saldırganlığın ardında yatan büyük zayıflığı doğru okumak gerekmektedir. Son derece büyük ekonomik açmazlar içerisinde debelenen egemenlerin imdadına, emperyalist efendileri de çare olamıyor. Emperyalist mali sermayeye teslim edilmiş olan devlet ekonomisi ve yönetimi, buna rağmen, ekonomik dönüşünü çevirecek sıcak para akışını yani borcu bulamıyor.

Emperyalist sermayeye tam bağımlılığın getirdiği ekonomik dibe vuruşun açığa çıkardığı kriz ve buna eşlik eden egemen sınıflar arasındaki artma ve keskinleşme eğilimi gösteren çelişkiler, ezilenleri yönetme kabiliyetini aşındırma özelliğiyle içkin haldedir. Kriz ve iç çatışmalarının kitlelere yansımaları, doğallığında çok daha ağır olmaktadır. Bir yandan ekonomik krizin tüm yükünü emekçi halka fatura ederken, öte yandan tüm ezilenlere dönük siyasal askeri saldırganlıkta alabildiğince dizginleri sıkı tutmak istemektedirler. Tüm saldırı ve baskılara rağmen, başta Kürt ulusu ve halkı olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçi halkın öteki katmanlarının giderek artan protesto, grev, işgal ve tepkileri, egemenleri yeni saldırı politikalarına yönlendirmektedirler. Toplumda kıyıcı bir faşist terör dalgası estirmesine, korku iklimini hakim kılmak istemesine rağmen, halkın itiraz ve karşı çıkışları egemenleri derinden endişelendirmektedir. Çünkü emekçi halkımız, artık daha da görünür bir durumda olan ve dayanılmaz noktalarda hissedilen sorunlarından hareketle mevcut sisteme itiraz etmekte ve sorgulama sürecine girmektedir.

Yanı sıra egemen sınıf klikleri arasında da çatlaklar giderek derinleşmektedir. Şovenist saldırganlık, imha ve katliamlarda ortaklaşan

AKP/MHP ittifakı, kamuoyu önünde karşılıklı suçlama ve eleştirilerle gerginleşmektedir. Kriz ortamının da beslediği bu çatışma hali, giderek derinleşmektedir. Derinleşen çatışma, egemen klik açısından yönetememe kriziyle tekrar tekrar yüzleşmeyi getirmektedir.

2019 Mart yerel seçimleri öncesi, giderek artan saldırılar, özellikle de Kürt Ulusal Hareketi ve müttefiklerine, tüm devrimci-muhalif kesimlere yönelik imha ve sindirme hareketi yoğunluk kazanmış durumdadır. Egemen AKP kliği, MHP ile yaşadığı ittifak çatlağı ile bu güçlere göz açtırmama, siyasal operasyonlarla “kolunu kanadını kırarak” seçim/politik çalışmasında etkisizleştirerek, özellikle de T. Kürdistanı illeri başta olmak üzere, birçok ilde avantajı ele geçirmek istemektedir.

Giderek krizin bunaltıcı yükü altında boğuşan sistem, emekçilerin kendi gerçek sorunlarını gizleme, onları manipüle ederek yönlendirme noktasında hiç boş durmamaktadır. Faşist diktatörlük son günlerde şovenizmi pompalamaya devam etmektedir. Kürt ulusuna yönelik artan imha operasyonları, sınır ötesi operasyon tehditleri, özellikle de Rojava’ya yönelik (Kobane) işgal girişimi ve saldırıları ile TC, bir yandan bölgeye yönelik sürdürüldüğü ırkçı faşist politikalarını gerçeğe dönüştürmeye çalışırken, öte yandan kitlelerin dikkat ve ilgilerini şovenist histeri ile buralara yönlendirmektedir.

Türk hakim sınıfları, bölgede esas oyun kurucu emperyalist güçler olan ABD ve Rusya vb. bloklarla kurdukları bağımlılık ilişkileri çerçevesinde, onların direkt ya da dolaylı icazetleri ile Rojava’ya saldırılar düzenlemekte, bölgeye dair politikalarını esasta Kürt karşıtlığı temelinde çaresizce dayatmaktadır. Etkisindeki cihatçı güçler ve kendi faşist militarist güçleriyle, bu güçlerin oyun kuruculuğunda hesaba katılmasını ve rol verilmesi peşinde koşmaktadır. Efendileriyle yaşadığı kimi “krizler”de

verilen ayarlarla had bildirilmesi sonrası bir ona bir buna koşuşturmakta iken Kürt ulusu ve ulusal hareketinin bölgede statüsüz kalması, bölgenin istikrarsızlığı için bölge gerici faşist devletleriyle ortak hareket etmekten de geri durmamaktadırlar.

Türk hakim sınıfları büyük bir sahtekarlıkla iç politikada sıklıkla kullanılan, “milli çıkarlar” eksenli ancak her şeyi ile bağımlılığın girdabında can çekişen gerçekliğine rağmen, ABD vb. güçlere karşı “bulutsuz havada güremeleri”, “anti-emperyalist” rollerde oynamaları, buna dair hamasi söylemleri de elden bırakmadan başarılı şekilde yapmaktadırlar. Tüm bir devlet yönetiminin, Mc Kinsey gibi uluslararası bir özel denetleme firma-

sına teslimiyetinin toplumda yarattığı tepkiyi de böylelikle ustaca savuşturma ve politik iklimi kendi lehlerine çevirme uğraşındalar.

Ve tüm bu saldırganlıklarına ezilen milyonların şovenizm illetiyle alet edilmesi, sisteme artan tepki ve öfkenin buraya yöneltilmesini hedeflemektedir. Böylece kitlelerin her zamanki gibi kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırılarak, öfke ve enerjileri egemenlerin istediği sahalarda boşa harcanacak ve yönlendirilmiş olacaktır.

Ekonomik krizin yanı sıra klikler arası iç çatışma ve çelişkiler, uluslararası güçlerle bölgesel çıkarlar ve politikalar eksenli yaşanan karşıtlık ve çatışmalarla malul egemenlerin, işçi sınıfı

AL KRİZ SÜRERKEN

DEVİRİMİN OLANAKLARINI YARATMAK!

ve emekçiler ile Kürt ulusal mücadelesi karşısında giderek saldırganlaşmasının nedeni daha açık ortadadır. Mesele, bu gerçekliğin, bir bütünlük içerisinde ezilen emekçilere açıklanması ve kavratılmasıdır.

Emperyalizme ekonomik ve siyasal olarak temelden bağımlı Türk egemenlik sisteminin, Kürt ulusu ve emekçi Türkiye halkına yönelik faşist saldırganlığının aynı güçler ve merkezlerce yaşatıldığını kavratmak gerekmektedir. Birbirini tetikleyerek, etkileme ve derinleştirme gerçekliğine sahip ekonomik ve siyasal krizlerini, faşist karakter gereği halka yönelik daha da saldırganlaşmayı getirdiğini, bu şuursuz saldırganlıklarının da emperyalizme bağımlılığın yol

açtığı zayıflığın bir dışavurumu olduğu ortaya konulmalıdır.

Çeşitli inanç, ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının yaşadığı ekonomik-siyasal sorunların, kitleleri, devrimci politik mücadelenin aktif öznelerine dönüştürecek bir zemine de sahip olduğunu görmemiz gerekmektedir. Faşist diktatörlük bir yanı sıra bunalıcı baskı ve katliam saldırılarıyla toplumda görünürde bir içe kapanma ve sinmişlik yaratsa da halkın içsel olarak sisteme ve düzen partilerine karşı taşıdıkları tepki ve karşıtlığı açığa çıkaracak yönelim ve çalışmalara ihtiyacımız bulunmaktadır.

Mevcut politik iklimin sertliği, koyu faşizm koşullarına teslim olan tas-

fiyeciyi, reformist anlayışların gelişmesine elverişli bir zemin sunmakta olduğu doğrudur. Verilen mücadelede de ekonomik, sosyal taleplerle sınırlandırılmış yaklaşımlar söz konusudur. Bunun tek ve gerçekçi yönelim olduğu, mücadelenin de bu zeminde şekillendirilmesi gerektiği söylenerek, devrimci mücadele seçenekleri raflara kaldırılmaktadır.

Oysa ki faşizmin elverişsiz koşullarında dahi krizin siyasal bir karakter kazanarak daha da derinleşme eğilimi vardır. Günümüzde, kitlelerin tepki ve taleplerini, ekonomik taleplerle boğmak, politik mücadele eksenli ele almamak sınıf mücadelesinin karakterine uygun değildir. Kitlelere yaşanan ekonomik sorunların politik nedenleri açıklanıp kavratılarak ekonomik istem ve taleplerine politik bir karakter kazandırarak devrimci mücadelenin parçası haline getirilebilir. Güncel gerçeklik zorlu olsa da doğru ve gerçekçi politik yönelimlerle devrimleşmenin, örgütsel anlamda sağlamlaşmanın zeminini barındırmaktadır. Sisteme karşı açıktan bir sınıf savaşımına tutuşmuş devrimci-komünist yapıların, tasfiyeciliğe ve reformizme karşı da daha bilinçli ve sürekli bir ideolojik mücadele vermesi gerekmektedir. Kitlelerin enerjilerinin, öfke ve taleplerinin sistem karşıtı devrimci politikalarla buluşturulması temel amacımız olmak durumundadır. Bunun koşullarının olduğunu net olarak ifade etmeliyiz. Baskıcı, daraltıcı koşullara teslim olmak değil, zorlu koşullarda devrimci seçenekleri kitlelere taşımak devrimciliğin temelidir. Kriz koşullarını devrimci politik çalışmada yoğunlaşma, kitlelerle ekonomik-siyasal sorunlar eksenli daha sıkı ilişkiler içerisine girerek, bu temelde çalışmaları örmek, geleceği daha güçlü örmenin de ön adımları olacaktır.

Dönemin öne çıkan politik yönelimlerinden biri de sistemin emekçileri körleştiren şovenist saldırı dalgasına karşı barikat olmak, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşadıkları sorunlarla,

Kürt ulusunun yaşadığı sorunların bir bütünü parçası olduğu ve çözümünün de ortak olduğunun kitlelere propaganda edilmesidir. Kürt karşıtlığı temelinde şekillendirilerek etkilenen kitlelerin tam da derin ekonomik sorunlar yaşadığı bu koşullarını, onlarla ilişkilendirme ve gerçekleri anlatma/kavratma zemini olduğunu unutmamalıyız.

Tüm olumsuz koşullara rağmen, işçi sınıfı ve emekçi halkın değişik katmanlarının lokal düzeyde de olsa karşı çıkış ve tepkileri kendini açığa vurmaktadır. Gün, koşullara teslim olarak, kendi içine büzülme, hareketsiz kalarak “güç biriktirme” değil, ezilen emekçi halk kitleleriyle daha canlı bağlar kurma, onlara gerçekleri daha ısrarlı ve disiplinli şekilde taşıma günüdür. Gün kitlelerle daha güçlü ve kalıcı bağları kurarak, pratik mücadelelerine politik karakter kazandırarak güçlenme dönemidir.

Kürt ulusuna karşı imha ve işgal saldırılarına, şovenist saldırı dalgasına karşı daha direngen bir politik yönelimi örmek görevimizdir. Emperyalizme kölece bağımlılığına rağmen, “anti-emperyalist” hamaset gösterilerine karşı, gerçek anti-emperyalist bilinçle kitlelere emperyalizm ve ona bağımlı yarı-feodal, yarı-sömürge sistemi teşhir eden ve ona karşı etkin bir mücadele bilinci ve çağrısını taşımalıyız. İşçi sınıfı ve emekçilerin, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu olan Demokratik Halk Devrimi perspektifinin, güncel politik mücadelede adım adım örülmesinin yolu buradan geçmektedir. Siyasal, örgütsel olarak gelişmenin, derinleşmenin gerçekleşeceği alan burasıdır. Her türlü tasfiyeciyi, akıma karşı ideolojik olarak güçlenmenin, mücadele etmenin, kitleler içerisinde devrimci mücadele seçeneklerinin güçlü kılınmasının yolu bu yönelimdedir.

|| yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

Kürt Ulusal Hareketi'yle sürdürdüğü "müzakereye" dayalı çatışmasızlıktan istediği sonuçları elde edemeyen Türk hakim sınıflarının krizi derinleşerek devam etmiştir. Türk hakim sınıfları bu noktada süreci her cephede saldırganlığa ve savaşa dayalı bir politikaya evirmiş, Kürt Ulusal Hareketi'yle kurduğu "barış" masasını dağıtmıştır. Kobanê ile başlayan ve Suriye Kürdistanı'nı da içine alan bir saldırganlık süreci başlatılmış, tüm muhalif kesimlerin devrimci demokratik ve yurtsever dinamiklerin ağır faşist baskıya maruz kaldığı, sindirme, yok etme politikalarının şovenizm rüzgarıyla payandalandığı bir sürece girilmiştir. 15 Temmuz 2016 yaşanan darbe girişimi ve sonrasında ilan edilen OHAL ile birlikte de bu faşist saldırı dalgası kendisine yeni "ittifaklar" bularak sürdürülmüştür.

Bu faşist saldırganlıkta şovenizmin egemenler için önemli bir araç ve imdat çekici olduğunu belirtmemiz gerekir. Başta Kürt ulusu olmak üzere devrimci-demokrat güçlere yönelik saldırılar pervasız bir şovenizm politikası ile perdelenmekte, "terör" demagojisi ile de bu politika sürekli olarak beslenmektedir. Şovenizm ile gençlik de olmak üzere ezilen geniş emekçi kesimler zehirlenmekte, kitlelerin bilinçleri bulanıklaştırılarak gerçeklerle buluşmaları engellenmeye çalışılmaktadır.

Halk gençliğinin bir kısmı hamaset, işgal, saldırganlık ve bunun sonucu olarak şovenizmle zehirlenirken yine önemli bir kısmı ise bu politik iklim karşı muhalif, rahatsız ve bu şekillenişten uzaktır. Özellikle bu kesimler egemen sınıfların şovenizme neden ve niçin başvurduğuna dair daha uyanık ve bunları tahlil edecek düzeyde politiktir. Özellikle Tayyip-AKP karşıtı konumlanış, bu faşist kliğin tüm politikalarına daha sorgulayıcı yaklaşmayı getirmektedir. Bunun yanında özellikle Gezi İsyanı'nın yarattığı politik sonuçlar bu kesimin şovenizmden etkilenmesine karşı güçlü bir bağlılık yaratmıştır. Ancak bu kesimlerin özellikle şovenizme karşı sorgulayan, buna karşı düşünsel bazdaki direnişinin doğru bir politik şekilleniş ve biçimlendirilmesine ihtiyaç vardır. Özellikle Kürt düşmanlığı temelinde gelişen şovenizme karşı, bu kesimlere "Kürtler barış istiyor", "ayrılıkçı politika izlenmiyor" bu yüzden Kürtlerin hakları verilmeli şeklinde bir "bilinç" taşınması doğru bir yaklaşım değildir. Bu kesimlerin şovenizme karşı direnişi, tam hak eşitliği, özgürce ayrılma hakkını savunma temeline oturtulmalıdır. Aksi

durum gençliğin doğru bir yaklaşımla, devrimci bir politikayla şovenizmin kökenlerine inmesini engelleyecektir. Bu temelde yürüyen reformist bir siyasal yaklaşımın etkisi halk gençliğinin bu ileri bölüğünü etkisi altına almaktadır. Gençlik kitlesinin şovenizme karşı kesin ve kararlı durması için "eşitliğe" eğilim gösteren yaklaşımına devrimci çözüm temelinde yaklaşılmalıdır. Aksi takdirde ürkek, reformist bir çizgi etkin olacaktır. Şovenizmle tam ve kesin bir hesaplaşma ekseninde "Yaşasın Kürt Ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı" şiarıyla propaganda yapılmalı, aksi olan her tutumun Kürt ulusunun bağımlılığının devamını içerdiği anlatılmalıdır. Reform içeren gelişmelerin bu temelde yaklaşımla gerçekleşme zemini daha fazladır. Bu kavranarak halk gençliğine gidilmelidir.

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN SALDIRGANLIĞI VE DEVRİMCİ GENÇLİK MÜCADELESİ

Gezi İsyanı, Kobanê Serhildanı gibi kendiliğinden kabarmaların yaşandığı ve buna paralel devrimci olanakların arttığı süreçlerde güç toplayan devrimci gençlik mücadelesi bu dönemlerde ciddi bir dinamik oluşturuyordu. Lakin kendiliğindenciliğin hakim olduğu bu kitle hareketlerinin aldatici etkisi, muazzam bir politikleşme yaşayan gençlik kitlesinin devrimci/militan bir temelde örgütlü saflarla buluşturulamaması vb. bir dizi neden faşizmin saldırıları karşısında devrimci gençlik mücadelesinin ciddi bir varlık gösterememesini de beraberinde getirmiştir. Yine gençlik kitlesinin salt "Tayyip-AKP karşıtlığı" ve düzeniçi argümanlarla saflarda örgütlenmesi de politikleşmenin ileri bir seviyeye çekilememesine tersine reformist eğilimlerin beslenmesine neden olmuştur.

Faşizmin gemi aزیya aldığı ve tüm muhalif dinamiklere yöneldiği süreçte devrimci gençlik mücadelesi de ağır darbeler almıştır. OHAL ve sonrasında yayımlanan KHK'ler ile yüzlerce akademisyen üniversitelerinden atılmış, üniversitelere gerici rektör ve akademisyen "takviyesi" yapılmış, binlerce devrimci-demokrat ilerici öğrenci tutuklanmış, üniversiteler karakollara çevrilerek her türlü demokratik eylem ve istemler faşist bir ablukayla engellenmiştir. Bu süreçte yine öğrenci gençliğin öz örgütlülükleri olan onlarca öğrenci derneği kapatılmıştır. Geline aşamada geniş halk gençliğinin örgütsüzlüğü; sistemin yozlaştırma, apolitikleştirme, geleceksizleştirme gibi bir dizi ideolojik saldırılarıyla da derinleştirilmiş bir durumdadır. Halk gençliğinin dinamik bir katmanı olarak öğrenci gençliği de niteliksiz, yeterli donanı-

ma sahip olmayan, anti-bilimsel paralı, faşist-şovenist eğitim sistemiyle gericiliğin pençesindedir.

MİLİTAN BİR DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ YARATMADA KOMSOMOL'UN ROLÜ VE GÖREVLERİMİZ

Halk gençliği bugün faşizmin saldırılarına göğüs gerebilmek için en temelde kendi örgütlerini oluşturmalı ve geliştirmelidir. Bugün gençliğin ekonomik-demokratik-akademik örgütlenmesi faşizmin taarruzları sonucu oldukça zayıflamıştır. Bu ise gençliğin bilinçlenmesini, hak almasını/aramasını ve birlikte hareket etmesini engellemektedir. Her alanda gençliğin demokratik örgütlerini yaratmak ve geliştirmek ve bunu anti-şovenist, anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-faşist bir niteliğe büründürmek, halk gençliğinin geleceğini belirlemede önemli bir adım olacaktır. Faşist diktatörlüğün politikalarını pervasızca uygulamasının nedeni gençliğin örgütlüklerinin olmaması ya da zayıf olmasıdır. Bunu aştığımız ölçüde ân'a daha güçlü müdahale edebileceğiz. Bu örgütlenmeleri güçlendirecek, tekrardan ayağa dikilmesini sağlayacak olan ise *Militan Devrimci Gençlik Mücadelesi*'nin yükseltilmesi olacaktır. Ve Komsomol bu mücadelenin yükseltilmesinde biricik adrestir. Komsomol halk gençliğinin tüm kesimlerini örgütlemeye ve onların ideolojik-politik önderliğini yapma, halk gençliğini demokratik halk devriminin dinamik bir gücü haline getirme misyonu ile hareket eder. Bu büyük bir iddia ve sorumluluktur. Bu sorumluluk ancak bu iddia ve cüretin gençlik kitlesine mal edilebilmesi, onlarla sıkı bir bütünleşme çabasıyla maddi bir güce dönüşür. Bunun için de her şeyden önce önderliğine soyduğumuz gençliğin katmansal, sınıfsal özelliklerine vakıf olmak, devrimin temel sorunları yanında ülkemizin-dünyanın sosyal ve siyasal iklimine hakim olmak, onların siyasal yaklaşım düzeylerini bilmek zorunluluğu karşımıza çıkar ki; bu bilinmeden izlenen önderlik tarzının, kitle çizgisinin ve üretilen politikaların halk gençliğinin gerçekliğiyle örtüşebilmesi imkansız hale gelir.

Militan Devrimci Bir Gençlik Hareketi yaratmak için halk gençliği içinde çalışan bizlerin gençlikle ilgili sorun ve gündemlere karşı duyarlılığını en üst düzeye çıkarması ve elde ettiği gözlemleri kolektifle paylaşması gerekmektedir. Kendi içine kapalı, kitlelerden kopuk, kendi kendine yeten dar bir yapıdan çıkmalı, mümkün olan en geniş kesimle bağ kurmaya çalışmalıyız. Ajitasyon-propaganda faaliyetlerini en yaratıcı ve

etkin biçimde kullanılmalı en geniş gençlik kitlesini hedefleyen bir çalışmaya yöntemini benimsemeliyiz. Yine egemenlerin ideolojik-politik saldırılarına karşı refleksif devrimci politikalarla gençlik kitlesine gitmeli ve bu gidişlerin yol yöntemlerini olabildiğince çeşitlendirmeliyiz. Her çalışmamızı halk gençliğini örgütleme ve devrim saflarına katma perspektifiyle hayata geçirmeli ve örgütçü yönlerimizi olabildiğince geliştirmeliyiz.

Gerici bir kuşatmayla olanı kabul etmeye zorlanan, gençliğin politikaya olan ilgisini sistem içine hapseden, geleceksizlik dayatılan, şovenizmle zehirlenen halk gençliğine savaşmaya ve kazanmaya dair bir değer verecek, "mutsuzluğunu" toplumla beraber özgürleşmekle "mutluluğa" evirecek, bireycilikten, ideolojisizlikten ve yüzeysellikten çıkarıp kolektifle yaşamın derinliğine dair devrimci bir kültürle yenileyecek bir güç, bir öncümüz var. Gençliğin büyük davalar ve ideallerden kopararak, küçük dünyalara hapsedilmeye çalışılmasına karşı barikat kurma görevi önümüzde durmaktadır. Gençliğin kırıntılarla yetinmeyen iktidar mücadelesine ikna edilmesi ve seferber edilmesi sorumluluğu taşınmalıdır. Bu sorumluluk halk gençliğinin önder ve öncü gücü Komsomol'un omuzlarındadır. Bu yüzden Komsomol'un örgütlü yapısını güçlendirmesi, sürece önderlik edecek gençlik kitlesini devrimci mücadeleye ve iktidar mücadelesine seferber edecek rolünü ve misyonunu daha güçlü ve bilinçli şekilde gerçekleştirmesi zorunludur. Komsomol'un bıraktığı her boşluk politik iktidar mücadelesini, sınırları ve misyonu dar örgütlenmelerin üstlenmesi şeklinde yanılısamlara neden olacaktır. Bu durum halk gençliğinin iktidar mücadelesinin hatalı kavranmasını, amaç ve araç ilişkisinde bilinç bulanıklığı yaşanmasını getirecektir. Unutulmamalıdır ki Komsomol olmaksızın, Yeni Demokratik Gençlik mücadelesinin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi yönlendiriciliğinde yükseltilmesi ve devrimci bir potansiyel kuşanması mümkün olmayacaktır. Bu önderlik olmaksızın, bu inşa edilmeksizin halk gençliğinin devrimci enerjisi tasfiyeciliğin pençesinden, kendiliğindenciliğin rüzgarının etkisinden kurtulamayacaktır. Bu bilinç ve inançla gerici şovenist saldırganlığa ve faşist ablukaya karşı Militan Bir Devrimci Gençlik Hareketi yaratma mücadelesini büyütelim! Komsomolsuz iktidar mücadelesi yürütülmeyeceğini kavrayarak, esas sorunumuza odaklanarak, örgütlerken önderleşen, sürece müdahale ederken "her şeyi kazanma" iddiasıyla hareket edelim.

KADIN DÜŞMANI TÜM DİKTATÖRLÜK VE BASKI REJİMLERİNE KARŞI

KELEBEKLER KANAT ÇIRPIYOR!

1930'larda askeri bir darbe yaparak başa gelen Rafael Trujillo, 30 yıl boyunca tahtından ayrılmayı reddederek Dominik Cumhuriyeti'ni karanlığın, katliamların yaşandığı bir ülke haline getirdi. Geldiği andan itibaren ona ve onun yönetim biçimine karşı yükselen her muhalif çıkışları, her diktatörlük karşıtı adımı, her girişimi kanla, katliamla, ölümle bastırdı. Yıllarca ABD'nin de desteğini alarak, sözüm ona "ülkenin gelişiminde büyük katkıları olan" bu diktatör, kendi gerici egemen sınıflarının çıkarları için tam bir hizmetkar olmuştur. Ülkenin zengin zümre sınıfı lehine sadece daha büyük "ekonomik çıkarlar" ve azgın sömürünün gerçekleşmesi için elinden gelen hiçbir baskı, şiddet ve zordan geri durmamıştır. Ve sözüm ona bu gelişimden faydalananlar yine diktatöre yakın olan kesimler olmuştur. Önemli yerlere kendine yakın olanlar yerleştirilmiş ve büyük bir "güvenle" ülkeyi kanla yönetmiştir. Yönetimine karşı olan tüm düşüncelerin amansız düşmanı olmuş, onları ya tutuklayıp işkencelerden geçirmiş ya da "faili meçhul" olarak katletmiştir. Bu süreç on yıllarca sürmüştür ve on binlerce insanın katledilmesine yol açmıştır.

Rafael Trujillo'nun gelişiyi sadece onun karanlık dönemi başlamış olmadı. Karşısında ülke için umut vadeden "diktatörlük karşıtı" harekette geliyordu. Mirabel kardeşlerin kurduğu "Clandestine Hareketi" de bu dönemde çok önemli bir rol oynamıştır. Diktatör, kendi kurduğu bu karanlık rejime karşı muhalif olan her gücü, ayaklanmayı kanla bastırılmış, insanları tutsak almış ve işkencelerden geçirmiştir. Mirabel kardeşlerde bu acımasız süreçte diktatörlüğe karşı herkes gibi terörist, vatan haini ilan edilerek defalarca tutuklanıp işkencelerden geçirilmişlerdir.

Trujillo "Ülkenin en büyük iki sorunu Kilise ve Mirabel Kardeşlerdir" o bilindik konuşmasını yaptıktan kısa süre sonra Mirabel kardeşler vahşice katledilecekti. Mirabel kardeşler, eşlerini ziyaretten döndükleri bir günde Trujillo askerleri tarafından tecavüz edilerek ve dövülerek katledildiler. Bir uçurum dibinde bulunan Mirabel

kardeşlerin ölümü her ne kadar sıradan bir "kaza" gibi gösterilse de, katliamdan hemen sonra yükselen ayaklanmalar sonucu Trujillo diktatörlüğü adım adım sonunu hazırladı.

Mirabel kardeşlerin katledildiği 25 Kasım günü, 1981 yılında "Latin Amerika Kadın Kurultayı"nda "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edilir. Ve bizim için esas olan da onları 25 Kasım günü bu şe-

bastırılıp yok edilmeleri elzemdir.

Esasen emperyalist-kapitalist dünya sisteminin ürünü olan şiddetin, ülkemiz temsilcileri tarafından da ona karşı olan, onun yönetimine biat etmeyen toplumun tüm kesimlerine karşı uygulaması ve yaşamın bir parçası olduğu yanılısıyla tüm kesimleri adeta uyuşturması en önemli sorunlarımızdandır.

Ailede, sokakta, okulda, işyerin-

detin "aile içi sorun", "iki kişi arasında", "özel" gibi şekillenışten kaynaklı, sokakta karşılaştığımızda bile başımızı çevirip geçmek oluyor. Bu, başta belirtilenin, yani sistemin şiddeti "meşrulaştırdığı", gerektiği takdirde "kullanılmasında bir sakınca olmadığı" yargısının, hukuksal olarak direkt olmasa da dolaylı olarak şiddeti uygulayanlar üzerinde herhangi bir caydırıcılık barındırmaması, egemenlerin ve onların egemenliği altında olan, onlara itaat eden toplumların da bunu kullanır ve gereklilik olarak görmesi gayet "normal"-dir. Bizlere düşen ise; bu "normaliteyle" savaşmak ve onu değiştirmektir.

Bu kısa tarih serüveninden sonra, biz bu günkü dünya kelebeklerine düşen en büyük görev de; bulunduğumuz ülkelerde, şiddetin asıl sahipleri, dün Mirabel kardeşleri katleden rejimin bu gün mirasçıları/sürdürücüleri olan diktatörlüklere, devletlere karşı inatla, inançla kanat çırpmağadır.

Ülkemiz topraklarına çöreklenmiş Trujillo ardılı

gibi, ona karşı yürütülen her düşünceye, her adıma, her karşı koyuşa adeta mirasçılarına rahmet okuturcasına sadık kalan ve aynı çizgiyle, aynı yönetim biçimiyle halkları; kadınıyla, erkeğiyle, genciyle, yaşlısıyla hapseden, katleden ülkemiz yönetimine karşı yürüteceğimiz asıl mücadele hem ülkeyi özgürleştirecek hem de biz kadınların kurtuluşu olacaktır. Sadece kadınlar cephesinden bakmamalıyız ülkeye. Mirabel kardeşlerin gözleriyle, onların baktığı gibi bakmalıyız biz de ülkemize. Halka yönelen her türlü saldırının -ekonomik, siyasal, kültürel- karşısında olmalıyız, tıpkı onlar gibi. Onlar gibi yürütmeliyiz biz de kavgamızı.

Bilgili, inatçı, cesur, itaat etmeyen ve başkaldıran kadınlardan olmalıyız. Çünkü bu kadınlardan her zaman korkulur. Çünkü onların rejimlerini yıkacak denizin yarısıyız biz. Çünkü biz de "Kelebeklerin" mirasçılarıyız.

İşin acı yanı; kadına uygulanan şid-

ilde anmaktır. Daha sonraları BM tarafından yapılan "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetin Yok Edilmesi İçin Uluslararası Mücadele Günü" ilan edildi. Bunu burada belirtmek çok önemli, çünkü bizim için bizi katledenlerin bize sundukları gün ve o güne verilen anlamdan çok, halkın, ezilenlerin tarihini bulup onu doğru okuma ve bu şekilde ona hayat vermek değerli olandır. Tıpkı 8 Mart, 1 Mayıs gibi bizlere ait olanı sahiplenmek ve ona yaraşan yeri vermek gibi.

Trujillo diktatörü, tarihte yerini almış en kanlı rejimlerden sadece birinin temsilcisidir. Yine geçmişe bir baktığımızda bunun gibi, ülkelerin üzerine çöreklenmiş lanetle anacağımız birçok diktatörlük mevcut. Kemalist faşist diktatörlük, Hitler, Saddam, Mussolini, Pinochet, Franco... Diktatörlükler nerede ve ne zaman olursa olsunlar aynıdır. Karşıtlığı kabul etmezler. İtaat etmeyen haindir, teröristtir, bölücüdür. Onların rejimlerinin önünde en büyük tehlikedir ve

RASTLANTI NEDENİ BİLİNMEYEN, KAVRANMAMIŞ DIŞSAL ZORUNLULUKTUR

“Doğayı, insanlık tarihini ya da zihin faaliyetimizi düşünsel gözlem altına aldığımızda, ilk anda önümüze hiçbir şeyin olduğu gibi ve olduğu yerde kalmadığı, her şeyin devindiği, değiştiği, oluştuğu ve yit-tiği sonsuz bir bağlantılar ve karşılıklı etkileşimler yumağı çıkar.” (Engels)

Doğa ve toplumdaki değişimleri, gelişmeleri anlamak için insan iradesinden, düşüncesinden bağımsız yasalar olduğu gerçekliğinden hareket etmek zorundayız. Her olay ve olgunun bir nedeni vardır; başka bir deyişle nedensiz hiçbir şey yoktur. Şeyleri oluşturan yani onları olur kılan, şeylerde içerili olan içsel ilişkiler, çelişkilerdir. İçsel ilişkiler, çelişkiler bir süreci yani kesintisiz bir tarihselliği ifade eder. Bu, doğa için de toplumlar için de geçerlidir. Engels’in evreni “bir süreç, kesintisiz tarihsel gelişme yolunda bir madde...” olarak kavranması uyarısı hatırlanabilir.

PEKİ ZORUNLULUK NEDİR?

Zorunluluk herhangi bir olay ya da olgunun iç çelişkiler sonucunda oluşmasıdır. İlgili şeyin oluşma nedenleri kendi içinde “gizli”dir. Yağmurun yağması için gerekli atmosferik koşulların oluşması gerekir. Gerekli koşullar yoksa yağmur yağ-

mayacaktır. Atmosferdeki su buharının yoğunlaşması yağmurun yağması için zorunludur. Belirli koşullarda hidrojen, klorla etkileşime girince hidrojen klorür oluşur; oksijenle etkileşime girince su oluşur. Gerekli ısı miktarı mevcutsa yumurtadan civciv çıkar; ama aynı koşullarda bir taştan civciv çıkmaz. Çünkü taş, yumurtanın içsel ilişkilerine sahip değildir. Hidrojenle etkileşime giren klor da oksijenle aynı içsel ilişkilere sahip olmadığı için etkileşimin sonucunda su değil, hidrojen klorür oluşur. Kısacası belirler koşullar varsa tohum filizlenecek, su buharlaşacak, buz eriyecektir. Kuşkusuz örnekler çoğaltılabilir. Gözden kaçırmamız gereken nokta belirli koşullarda ilgili şeyin oluşmasını olur kılan onun içsel çelişkileridir. Buradan hareketle nedenlerini kavradığımız şeyi zorunluluk olarak nitelendiririz, bununla beraber nedenlerini kavrayamadığımız şeylere de rastlantı deriz. Bir şeyin bizim açımızdan rastlantı olarak tanımlanması onu zorunluluk içeren bir olay veya olgu olmaktan çıkarmaz. Onun nedenselliğini kavramadığımız için onun karşısında acizleşiriz. İnsanı doğa karşısındaki konumunun başlangıçta acizlik içermesi tam da zorunluluğun henüz kavranamamasının ifadesidir.

İlkel insanın toplumsallaşması insan için bilinçli bir tercih değil, bir zorunluluktur; çünkü insan, doğa

karşısında aciz, onu çevreleyen koşulların esiriydi. Bu da kaçınılmaz olarak insana toplumsallaşmayı dayatıyordu. İnsan, doğa ve toplum yasalarını kavrayıp, kontrol altına alabildiği, bunların etkilerini sınırladığı, ihtiyaçlarını gidermek için bu yasalardan faydalandığı ölçüde doğa karşısındaki aciziyet ve esirlikten kurtuldu. Zorunluluğu kavramak insanın özgürleşmesine doğru atılan bir adımdır ama yeterli değildir; zorunluluklar aleminden özgürlükler alemine sıçramak için onun üzerinde etkinlik üretmeli, onu değiştirmelidir. İnsan doğa ve toplumdaki yasaları kavradığı ölçüde özgürleşme sürecini başlatır. Kuşkusuz anlamak/kavramak özgürleşme için yeterli değildir. İlgili şeyleri kontrol edebilmeli, onlar üzerindeki etkinliğini arttırarak etkilerini sınırlandırmalı, kendi ihtiyaçları doğrultusunda ondan faydalanabilmeli yani doğanın bilinçli efendisi olmalıdır. Başkan Mao’nun, “özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır” esprisini doğru ama yetersiz bulup “dönüştürülmesidir” vurgusunu şart koşması zorunluluklar aleminden özgürlükler alemine sıçramanın kilit ifadesidir. Bu vurgu ihmal edildiğinde şeylerin karşısındaki konumunuz değişmeyecektir.

RASLANTI “GİZLİ” ZORUNLULUKTUR...

Olay ve olgular açıklanırken şans, kader, rastlantı gibi kavramlara baş-

vurulur. Çoğu kez de şans, kader gibi kavramlar rastlantı dediğimiz şeyler birebirleştirilir. Peki, rastlantı nedir, neye rastlantı denir? En yalın ifadeyle rastlantı, nedenlerini bilmediğimiz, içsel ilişkilerini kavramadığımız zorunluluklardır. Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyecek olursak, rastlantı zorunluluktan başka bir şey değildir. Rastlantı olan şeyi kavrayıp doğru tanımlarsak, şeylerin içsel ilişkilerine yani onların oluşumuna ve onları oluşturan belirli koşullara da vakıf oluruz.

Rastlantıdan bahsettiğimiz yerde dış bir etkenden bahsederiz. İlgili şeyin dış etken olması, başka bir şeyle yani etkilediği şeyle ilişkisi bağlamındadır. Bununla birlikte ilgili şeyin kendisi içsel ilişkilerin, çelişkilerin sonucudur. İlgili şey, yani başka bir şey için rastlantı olanın kendisi de bir nedenselliğin sonucudur. Buradan hareketle zorunluluk olay ve olguların içsel çelişkilerini ifade eder; rastlantı da kendi oluşum sürecinde aynı şeyi ifade etmekle birlikte başka bir şeyle ilişkisinde bu temel özelliğini “gizler.” İlgili şeyin başka bir şeyle ilişkisi, bizim nesnel süreçleri kavrama düzeyimizle ilişkili olarak bize farklı görünür. Kuşkusuz gözden kaçırılmaması gereken nokta her rastlantının mutlaka içsel ilişkilerin, çelişkilerin bir ifadesi olduğu yani bir nedenselliğin sonucu olduğu, kısacası “zorunluluğun bir

belirli biçimi olduğudur.” Belirleyici olan da budur.

Atmosferik koşullar uygunsuz yağmurun yağması bir zorunluluktur; çünkü atmosferdeki su buharı yoğunlaşmıştır. Su buharı yoğunlaşarak sıvı durumuna geçmiştir; yoğunlaşmaya yol açan şey onun içsel ilişkileridir. Bununla birlikte bir rüzgar yağmur yüklü bulutları dağıtabilir. Kuşkusuz rüzgarın oluşması için de belirli koşullar gereklidir. Rüzgar, yağmuru engellediğinde bulutlar için bir dış etkidir, bir rastlantıdır; fakat rüzgar kendi oluşum sürecine sahiptir, kendi nedenselliği vardır. Yani özünde zorunluluktan başka bir şey değildir. Onun bilgisine, içsel ilişkilerine hakim olmadığımız için bize başka bir şeymiş gibi görünür. Onun kendi nedenselliği olduğunu anladığımız, kavradığımız andan itibaren onun aslında zorunluluktan başka bir şey olmadığını fark ederiz. Engels, **“yüzeydeki rastlantıların hüküm sürdüğü her yerde bu rastlantıları belirleyen iç ve gizli yasalar vardır”** derken, tam da onların birer zorunluluk olduğundan bahsetmektedir. “İç ve gizli yasalar” ilgili şeye içkindir, onu olur kılan içsel ilişkilerin ifadesidir. Onun nedenselliğini göz ardı ettiğimizde, “iç ve gizli yasalar”ı kavramadığımızda rüzgar bir rastlantı olarak tanımlanacak, onun, yağmur bulutları için dışsal etken olma özelliği kendi nedenselliğinin önüne geçecektir.

Engels, “Doğanın Diyalektiği”nde şöyle yazıyordu: *“İnsan bir tüfekler barutu, patlayıcı maddeyi ver mermiyi bir araya getirebilir, onu ateşleyebilir ve deneyiyle önceden bildiği etkiyi hesaplayabilir. Bütün bunlar*

da gelecek olanın önceki olanlardan çıkarıldığı söylenemez, çünkü olacak olan şey, olmuş olan şeyle aynı değildir. Ateşleme ya da barut iş görmez, namlu parçalanabilir vb. Bütün bunlar nedenselliği çürütmez, tersine tanıtılır. Çünkü bu durumda kuraldan sapmanın nedenleri de ortaya çıkartılabilir; barutun ıslaklığı, namlunun kuruluşu vb.” Benzer olaylardan aynı sonucun, birbirini tekrar eden sonuçların beklenmesi gerektiği vurgusu göz ardı edilmemelidir. Çünkü Engels’in de dikkat çektiği gibi yeni süreçler kendi koşullarının sonucularını doğurur. Her sonucun kendi nedenselliği vardır. “Sapma”ya yol açan şey kendi nedenselliğini ifade eder. Silahın tutukluluk yapması şans, kader, gerçeğe daha yakın bir ifadeyle rastlantı olarak açıklanmaya çalışılır; ama sonucu ortaya çıkaran nedenleri kavrarsak, ihmal edilen noktaların, yukarıdaki sonucun -silahın ateş almaması- zorunluluk olduğunu da kavrarız.

Nedenlerini kavramadığımız sürece her olay ve olgu bizim için olduğundan başka bir şeymiş gibi görünecek,

akabinde biz ilgili şeyi/şeyleri nesnel gerçeklikten kopuk kavramlarla açıklamaya çalışacağız. Özgürlükler dünyası bizler için her zaman ulaşılabilir bir yerde, Kaf Dağı’nın ardında kalacaktır.

Hatırlanacağı gibi Çorlu’da bir tren “kaza”sı gerçekleşmişti. Bu tren “kaza”sı kader olarak propaganda edildi. Trenin raydan çıkması ilk bakışta bir rastlantıdır. Bilinir ki, raylar döşenirken esneme, genleşme, ağırlık, arazinin eğimi gibi birçok etken göz önünde bulundurulur. Çorlu’daki olayda trenin raydan çıkmasına yol açan şey yağmur nedeniyle rayların altının boşalmasıdır. Hemen hatırlatalım, rayların kontrolünden sorumlu işçilerin görev tanımlarını ortadan kaldıran politikalar kazalara davetiye çıkarmıştır. Yağmurun yağması için atmosferdeki su buharının yoğunlaşması gerçekleşmiş akabinde yağmur yağmış, taşkın suları toprağın göçmeye uygun olduğu yerde rayların altını boşaltmıştır. Tüm koşullar trenin raydan çıkması için uygundur; havada asılı kalmış rayların, üstün-

Rastlantıdan bahsettiğimiz yerde dış bir etkenden bahsederiz. İlgili şeyin dış etken olması, başka bir şeyle yani etkilediği şeyle ilişkisi bağlamındadır. Bununla birlikte ilgili şeyin kendisi içsel ilişkilerin, çelişkilerin sonucudur.

den geçip giden trenin ağırlığına dayanmasını beklemek fizik kurallarına aykırıdır. Söz konusu olan bir zorunluluktur. İlgimizi yağmur faktörüne yönelttiğimizde de aynı sonuçlar karşılıyoruz; oluşması için gerekli koşullar vardır; kendi nedenselliği onun var oluşunu da açıklar, belirleyici olan “iç ve gizli yasalar”ının belirli koşullarda oluşmasına muktedir olmasıdır. Trenin raydan çıkmasına neden olan yağmur, zorunluluktan başka bir şey değildir. Onun nedenselliğini kavradığımız ölçüde nesnel gerçekliğin ayırıcılığına varırız. Aksi durumda kader, şans, zorunluluktan azade bir rastlantıdan bahseder; rastlantıyı zorunluluğu içermeyen bir şeymiş gibi algılar, kavrarız.

Devrim için devrimci durumun olması gerektiğini belirtiriz; ama her devrimci durumun devrimle sonuçlanmayacağını da biliriz. Aksini söylemek mekanik bir yorum olacaktır. Devrimci durum mevcut olmakla birlikte subjektif şartlara dikkat çekeriz. Tam da burada görevlerimiz bir zorunluluk olarak kendini dayatacaktır. Lenin yoldaş, “... Sosyalist devrim sadece büyük bir grev ya da bir sokak gösterisi ya da bir açlık isyanı, bir askeri ayaklanma ya da sömürgelerde bir isyandan değil, Dreyfus Davası ya da Jakoben Olayı gibi herhangi bir politik krizden ya da ezilen ulusların ayrılma sorunundaki bir referandumdan ya da benzeri bir şeyden de alev alabilir” dedikten sonra komünistlerin bütün olası çatışmalardan yararlanma görevinin bir zorunluluk olarak kavranması gerektiğine dikkat çeker. Kuşkusuz yukarıda sıralanan her bir olayın ne gibi sonuçlara yol açacağını önceden kestiremeyebiliriz. İlgili olayın bilgisine sahip değilizdir, yani onun oluşmasına yol açan nesnel süreci kavramamışızdır. Her bir olay bizim için rastlantı olarak görünür; bu da ilgili olayın “an”daki rolünü, önemini kavramamızı engelleyebileceği gibi onun yetmezliklerini, potansiyelini hatalı, abartılı kavramamıza da yol açabilir. İlgili olayın doğasını, nesnel gerçekliğini yani onun nedenselliğini kavrarsak onu kontrol edebilir, ondan faydalanabilir, onu bir güce dönüştürebiliriz. Görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek için olay ve olguların kendi doğasına eğilmeli, onların içsel ilişkilerini, çelişkilerini kavramalı, onlara hükmederek değiştirmeliyiz. Marks’ın 11. Tez’de dile getirdiği gibi, **“filozoflar dünyayı türlü biçimlerde yorumlamakla yetindiler sorun onu değiştirmek.”**

“Örgütlü Mücadele, İçinde Bulduğumuz Rejimin, Siyasetin ve İdeolojinin Uzlaşmaz Çelişkisidir”

1995 yılından bu yana “toplum için sanat, insanlık için bilim, özgürlük için politika” şiarıyla kültür-sanat alanında faaliyet yürüten Bilim Eğitim Estetik Kültür Sanat Araştırmaları Vakfı (BEKSAV) ile güncel sürece, devrimci sanatın bugünkü rolüne ve devrimci sanata yönelik saldırılara dair bir söyleşi gerçekleştirdik. Gerçekleştirdiğimiz söyleşi şu şekilde;

Yeni Demokrasi: İçinden geçtiğimiz süreçte, devrimci ve muhalif sanata, sanatçılara yönelik saldırılar yaşanıyor, faşizmin bu saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu dönemde devrimci sanat üretilebiliyor mu, devrimci sanatı üretmenin koşulları nelerdir, yaşanan saldırılar üretimi etkiliyor mu?

BEKSAV: Bugün yaşanan saldırılara bakıldığında faşizmin yeniden kurumsallaşma sürecinde AKP-saray iktidarı kendi siyasal formuna sahip kitleler yaratma ve bu kitlelerin kendi ideolojik hegemonyası ekseninde yetiştirilmesini hedefliyor. Bu eksen engelleyen ya da karşısında hem siyasal hem de ideolojik karşı duruşları ise elinde hukuk sopasıyla ya kapatıyor yahut Kürdistan’da kayyumlar aracılığıyla tasfiye ediyor ya

da klasik anlamda kamusal alanı ve olanaklarını kullanmasına izin vermiyor. Son üç yılda yaşanan şey işin özeti konumundadır. İktidarın amacı çok yalın aslında, bu bağlamdan bakınca ideolojik hegemonyasını tüm topluma hakim kılmak. Buna uygun şekilde sanatın taraflaşmasını da aynı amaç ekseninde biçimlendiriyor. Kendi çizgisindeki medya aracılığıyla ya da belediyeler eliyle bir kısım sanatçılara açık bir mesaj veriyor; “Ya bizden olacaksın ya da ötekilerden, onlardan; terör örgütleriyle iltisaklı ya da irtibatlı olacaksın.” Birincisi son dönem çok tartışılan bir kısım isimler üzerinden somutlanan örneklerde yaşıyoruz aslında. Yavuz Bingöl ismiyle cisimleşen tırnak içinde eskinin mücadelecisi, isim yapmış ya da belirli bir eğilime sahip olduğu düşünülen sanat yapımcılarına hakim iktidarın siyasal ve ideolojik yapılanma ve hareketini olumlayan açıklamalar yaptırma, uçağa bindirip savaş politikalarını destekleyen hareketler yaptırma ya kadar bu süreci somutlayabiliriz. Oradan da en geniş bir biçimde halkı etkileyen ve ona; “bakın biziz biz güçlüyüz ve de tek tipçiyiz” ideolojisinin aurasına alan bir yaklaşımın güçlü bir şekilde örülmesi var. İşte buna uymayan, direnen ve de başka

bir dünya, yeni insan yaratma mücadelesi veren sanatçıları, aydınları ise hukuk eliyle gözaltı, tutuklama, ceza verme ile yıldırmaya çalışan; iş bulamayan, ürettiklerini halka ulaştıracak araç ve biçimleri kullanmasına izin vermeyerek zorluğa, açlığa zorlayan ve hatta ülkeden kaçtırmaya çalışan bir saldırı konsepti uyguluyor. Kürdistan’daki kültür merkezlerinin kayyumlar eliyle kapatılması, Ayışığı Sanat Merkezi’nin OHAL KHK’si eliyle kapatılması, Grup Yorum üyelerinin Avrupa’ya gitmek zorunda kalması, Kürtçe oyunların yasaklanması ya da sergilenecek sahne-salonların bulunamaması gibi daha uzatabileceğimiz bütün bu uygulamalar bahsi geçen konseptin davranış ve uygulamalarıdır. Bu çok açık ki bir ideolojik savaşın tezahürüdür, uygulamalarıdır. Bu ideolojik savaşın karşı cephesinde ise kuşkusuz bizler varız. Çok açık bir biçimde faşizmin ve burjuva düzenin tek tipçi dayatmalarına, savaş politikalarına, sömürüsüne, yasağına karşı mücadele örgütleyen ya da mücadele edenlerin ideolojik savaşçıları, yaratıcıları ve taşıyıcıları olan bizler varız. Bu kadar zora ve engellemeye, yasağına karşı istenen düzeyde olmasa da bir devrimci sanat üretiminden bahsetmek mümkün. Bunun ipuçları-

nı bu üç yıllık süreçte ve daha önce farklı zamanlarda farklı ülke deneyimlerine bakarak öğrenebiliriz. Eğer salonlar yasaklanıyorsa sokakları sahneye, salona çevirmeliyiz. BEKSAV olarak Sokak Tiyatro Festivali’nde bunu gözlemleme şansımız olmuştur. Sahne bulması engellenen hatta prova alacak yeri dahi olmayan topluluk ve kültür merkezleri ile yaptığımız bu festivalde büyükşehirlerin emekçi ve yoksul semtlerinde sokak sahneleri kurmuştuk. Bu aslında devrimci sanatın gelişme çizgisi açısından bir ipucu veriyor, hem yaratıcılığı kamçılayan hem de birlikte mücadele etmenin kaçınılmazlığını ortaya koyan bir süreç olmasından dolayı. Aynı şekilde konserleri yasaklanan ya da salon bulsa bile devletin engellemeleriyle karşılaşan birçok müzik grubunun internet üzerinden konser yapması devrimci sanatın üretim koşullarının bu somut zeminde ne olması gerektiğinin başka bir zeminini örüyor. Aynı şekilde güçlerimizi birleştirerek ve birbirimizden öğrendiğimiz anlar olan tiyatro buluşmaları (Yenikapı Tiyatro Topluluğu’nun birçok kentteki buluşmaları), mahalle festivalleri de aslında dönemin devrimci sanatı açısından deniz fenerleridir. Birbirimizden öğrenen ve aynı zamanda

birbirimize daha fazla destek olacak sanat ve sanatçının birleşik araçlarını üretmek kolektif üretim ve paylaşımlar, üretim noktaları inşa edebiliriz, etmeliyiz. Eğer bu türden örnekleri çoğaltmazsak, birbirimizi çoğaltmazsak ve birleşik platformları inşa edemezsek yalnızlaşan, bohemleşen, karamsarlık ve umutsuzluğa düşen bir sanatçı ya da aydın toplumundan örgütlü bir üretim ve yaratıcılık bekleyemeyiz. Dönem parolasının daha fazla mücadele, daha fazla direniş ve daha fazla birleşme olduğunu unutmamak gerekiyor.

Yeni Demokrasi: Egemenlerin son dönem saldırılarının esas hedefinin örgütlü kültür-sanat mücadelesine olduğunu söyleyebilir miyiz? Örgütlü olmanın yadsındığı, bireyci sanat anlayışının kutsandığı bir dönemde neden örgütlü sanatta ısrarcı olmak gerekiyor?

BEKSAV: Örgütlü mücadelenin hedef alınması kadar doğal bir şey yok. Çünkü eğer örgütlü bir toplumun içinde değilseniz besleneceğiniz, geriye dönüp bakabileceğiniz, birlikte gelişip değişeceğiniz bir zemininiz yok demektir. Eğer örgütlü değilseniz rüzgarda kalmış bir kavak gibi rüzgarın yönüne göre eğilirsiniz. Biçimlenmeniz de dönemin siyasal ve ideolojik rüzgarıyla olur. Bugün içinden geçtiğimiz sürecin ağırlığı ve zorluğu içinde örgütlü değilseniz hızla yalnızlaşmanız, tek tipçi faşizmin ideolojik saldırısına teslim olmanız, bohemleşmeniz, umutsuzluk ve karamsarlığa düşerek halka güvensizlik üretmeniz çok hızlı gelişir. Bunlardan birisine düştüğünüzde çürümenin ve de yok oluşun da hızına şaşırırsınız. Çünkü içine girdiğiniz faşizm çemberi bir sadece çamur değildir, bir asit kuyusudur, boya kazanıdır. Sizi faşizmin sıçrama noktalarında taraf olmaya, beyanlar vermeye zorlar; taraflaştırır, yancılıktan taşıyıcılığa, ayakçılığa, taşeronlaştırmaya sürükler. Aksini yapmanız durumunda tek başınaysanız sizi unutturur, hukuk eliyle sıkıştırır, açlıkla terbiye eder, hiçbir sette, sahnede ya da organizasyonda yer bulamazsınız. İşte bütün bunların, bütün yaratıcılığıyla karşısındaki gücü ise örgütlü güçtür. Biz olmayı hissettiren asla yalnız yürümeyeceğini her seferinde sana yaşatan, taraf olmanın

emekçi ve ezilenlerin yanında yer almak olduğunu korkusuzca haykıran seslere ses olan, faşizme karşı sanatıyla, sözüyle, kalemiyle dövüşen, umudu ve geleceği başka bir ülke, bölge ve dünya mümkün paradigmasıyla yoğuran bir yaşam, bir günlük rutin, bir düşünce, bir türküdür örgütlü yaşam. İşte bu nedenle örgütlü olmayan sanat ya da sanatçı bireycilik hastalığına, umutsuzluğuna, çamuruna düşmek istemiyorsa daha fazla örgütlülüğü ve mücadelesini ver-

BEKSAV: Charlie Chaplin'in büyük diktatör filmi Hitler faşizminin ne olduğunu o kadar somut ortaya koymuş ve eleştirmiştir ki dünya halklarının faşizmin absürtlüğünü tanimasında milyonlarca konuşmadan daha net anlamasını sağlamıştır. Ya da Yaşar Kemal'in Kürt sorununda barış üzerine yaptığı küçük bir konuşma Kürt sorunun barışçı çözümü ya da Sezen Aksu'nun Güldünya'nın hikayesini bir şarkısında dikkate çekerek kadın özgürlük mücadelesindeki farkındalı-

müzdeki sorular olarak ele almalıyız. Bunlara asgari cevaplar ürettiğimizde sanatın geniş halk kesimlerini daha fazla politize etme kabiliyet ve sorumluluğumuz da yerine getirilmiş olacaktır.

Yeni Demokrasi: Son olarak; BEKSAV baskının ve ablukanın yoğun olacağını öngördüğümüz önümüzdeki süreçte ne tür çalışmalarını hedefliyor?

BEKSAV: Biz BEKSAV olarak birçok şekilde yukarıda sayılanların deneyimini yaşadık aslında. Son üç yıldır başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere sokak tiyatro festivalleri yapıyoruz. Salonları, sahneleri, oyunları özgürleştirmeye çalışıyoruz. Sansür, yasaklar, burjuva tüketim kültürüne karşı belki bir yanıyla avangart biçimleri de kullanarak çeşitli yollar ve araçlar denemeye, deneyimlemeye çalışıyoruz. Bu tür çalışmalarını büyütme-ye çalışacağız. Aynı şekilde başta HDK olmak üzere özgür sa-

RÖPORTAJ

melidir. Şunu çok açık söylemek ve somutlamak gerekiyor; örgütlü mücadele içinde bulunduğumuz rejimin, siyasetin ve ideolojinin uzlaşmaz çelişkisi, baş düşmanıdır. Çünkü örgütlü mücadele faşizme karşı demokrasi ve özgürlük istemektir, kapitalizme karşı sosyalizmi savunmak ve onun mücadelesinde yer almaktır, burjuva kültürüyle kirlenmiş insana karşı yeni insanı yaratma mücadelesidir, ezilenlerin yani Kürtlerin, Alevilerin, kadınların, LGBTİ'lerin eşitlik, özgürlük kavgasıdır. Bu nedenle egemenler örgütlü mücadeleyi her daim ezmeye ve yok etmeye, bunu yapamadığında sınırlandırmaya, kendi içinde gettoleştirmeye, onu da yapamadığında bireyciliği yücelterek örgütlü mücadeleyi erozyona maruz bırakmaya, akamete uğratmaya, güçsüzleştirmeye çalışmaktadır. İşte tam da bu nedenlerle daha fazla örgütlü mücadeleye sarılmak, onu büyütme, birleşik mücadeleyi güçlendirmek demek ideolojik hegemonya savaşında emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesini, ideolojisini büyütme demektir.

Yeni Demokrasi: Sanatın geniş kitleleri politize etmedeki rolü nedir? Bu rol bugün yerine getirebiliyor mu?

ğın nasıl etkili bir şekilde politize ettiğine örnekler sanatın ya da aydının halkı politikleştirmesindeki rolünün küçük birkaç örneğidir. Bugün için faşizmin örgütlü sanatı ya da kültür merkezlerini yok etmeye çalışması ya da kendi kültür sanat merkezleriyle bunu sakatlamaya çalışması, geniş emekçi ve ezilenlerin politikleşmesinin, örgütlü mücadeleye katılmasının önüne geçmek ve onların faşist politikalara teslim olması hatta faşist ideolojik tezahürlerle davranmasını koşullamaya çalışma amacıdır. Peki, biz bunun karşısında bu rolü ne kadar yerine getiriyoruz? Faşizmin ideolojik hegemonyası karşısında kendi ideolojik hegemonyamızı inşaa ettiğimiz alanlardaki üretimimiz nedir? Örgütlü mücadele yürüten bizler ne kadar bizleşiyor ve birleşiyoruz? Bütün bu soruları çoğaltmak mümkün ama cevabın maalesef istediğimiz düzeyde olmadığını belirtmek gerekir. Sokakları daha fazla nasıl özgürleştiririz, faşizm koşullarında örgütlü sanatı daha fazla nasıl büyütürüz, faşist iktidar ve onun ideolojik silahşörlerinin ezberlerini nasıl bozarız, örgütlü mücadeleye yürütenleri birleşik platformlarda hangi gündem ve konu başlıklarıyla daha fazla yan yana getirebiliriz meseleleri tartışmamız gereken ön-

nat girişimi gibi birçok birleşik sanat cephe ve platformun içinde yer alıyoruz. Buralarda belki aynı yöntemlere sahip olmadığımız hatta aynı örgütlü hedefe sahip olmasalar da birçok kesimle yan yana geliyoruz. Bu tür oluşum ve hareketleri geliştirmeye çağırıyoruz, ortaya çıkan bu tür platformların içinde yer alarak katkı sunmaya çalışıyoruz. Yüksek maliyetleri ortadan kaldırmak için internet üzerinden müzik üretimlerini emekçi ve ezilenlere ulaştırmaya çalışıyoruz. Kurumumuzu herkese açmaya çaba gösteriyoruz ki mekanın işlev kazanmasına çalışıyoruz. Aynı zamanda nasıl bir dünya istiyoruz, yeni insan yaratma mücadelesinde tartışmalarımızı en geniş emekçi ve ezilenlere ulaştırmak için en son Şeyh Bedreddin ve Ekim Devrimi sempozyumları, birçok konuda paneller yaptık, yapıyoruz. Bundan sonra da bunları geliştirerek ve de birleştirerek devam etmek istiyoruz. Çünkü aynı zamanda bilgi üzerindeki burjuva-faşist hegemonyayı da durdurmak, karşısına çıkmak istiyoruz.

Yeni Demokrasi: Bizlere vakit ayırdığınız için teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Hüseyin Akdemir: ÜGD'ye üye olan faşistler tarafından 10 Kasım '76 tarihinde akşam eve giderken kardeşi **Rıza Akdemir** ile birlikte pusuya düşürülerek bıçak, nacak, balta ve sopalara saldırıya uğrar. Hüseyin Akdemir bu saldırıda ölümsüzleşirken, kardeşi Rıza Akdemir ise bir hafta sonra yaşamını yitirmiştir.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumlu Zülfikar Uralçin gençlik örgütünün önderlerinden biri olarak Trakya Bölgesi'nde faaliyet yürüttü. 19 Kasım 1977 tarihinde İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce katledilen Uralçin'e, 1. Konferans'ta onur üyeliği verildi.

Ali Sarıbal: Amed'de birçok askeri

eyleme katılan Sarıbal, Amed Zindanları'nda tutsakken gardiyanlar tarafından gördüğü işkence sonucu 19 Kasım 1981'de ölümsüzleşti.

19 Kasım 1990'da düşmanla girilen çatışmada Halk Ordusu savaşçıları **Perihan Çolak, Hasan Altıntaş, Fazıl Kaya** ve **Süleyman Kor** şehit

düştü.

22 Kasım 1986'da Dersim'de yaşanan çatışmada 3. Konferans delegeleri; **Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz** ile Halk Ordusu savaşçıları **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** şehit düşerler. 22 Kasım 1986'da Proletarya Partisi ağır bir bedel ödemiştir. Parti en zor koşullardan süzülüp gelerek varlığını devam ettirmiş ve savaşçı çizgisinden ödün vermemiştir

23 Kasım 1997'de Tokat Ese Yaylası'nda çıkan çatışmada Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**, Halk Ordusu Savaşçıları, **Duran Salman, Ümit Çağlayan San, Dilek Konuk** ve **Ümit Dinler** şehit düştüler.

2 Kasım 2004 günü Halk ordusu gerillaları TC ordusunun pususuna düştüler. Bu çatışmada **Muharrem Yiğitsoy** ölümsüzleşirken bundan bir hafta sonra 9 Kasım günü **Aşkın Günel** ve **Cafer Kara**, Karderesi mezarında pusuya düştü ve son mermilerine kadar çatışarak şehit düştüler.

Sınırlı Bir Yaşamı Sınırsız Bir Davaya Adayanlara... Suzan'a...

Sevgili Suzi, yoldaşlar ölümsüzlüğünün 8. yılına atfen, gazetemiz Yeni Demokrasi'nin son sayısı için, benden senin ile ilgili bir yazı hazırlamamı istediler.

Açıkçası ilk başta benimde tam anlam veremediğim bir tedirginlik yaşadım önce. Nerden nasıl başlasam diye bir kaç gün düşündüm. Sonra yazmaya başladım, sildim, bir daha yazdım bir daha sildim. Garip bir durum değil mi? Aslında seni benden başka en iyi kim anlatabilirdi ki?.....

Senin mücadele ile nasıl ilişkilendiğini, zorluklar karşısında nasıl mücadele ettiğini, karakter özelliklerini sırayla anlatmaya çalışacağım.

Annem 11-12 yaşlarında ailesi ile birlikte Almanya'ya gelmiş. 18 sene Almanya'da yaşamış ve orada eğitimini tamamlamış. O dönemler Almanya'ya yine bir göç akını vardı. O zamanlar ilişki kurduğu göçmenlerin sorunları ile ilgilenip, onların göç etmek zorunda kaldıkları ülkede birazda olsa "rahat" yaşamaları için yardımcı oldu.

Sonra 80'lerin sonuna doğru tekrar

ülkeye dönmeye karar verdi. Ülkenin o zamanlar içinde bulunduğu koşulların, Almanya'daki göçmenlerin ülkelerini neden terk etmek zorunda kaldıklarının altında ki asıl nedenlerin farkına varmış, ve bunların "aktivizm" mücadelesi ile değişmeyeceğini anlamış olacak ki, o dönem Partizan saflarında örgütlendi ve son güne kadar da o saflarda devrimci kimliği ile mücadele verdi. Annem dönem dönem İHD'de, ILPS'de ve 2000 yıllarında İHD cezaevi komisyonu gibi, mücadelenin değişik alanlarında yer aldı. O hemen hemen her yerdeydi. İşçi direnişlerinde, eylemlerde, hapisanelerde, stantlarda, evlerde, mücadelenin hemen hemen her yerinde.

Onun işi hem ülkede devrimci olmaktan, hem de kadın olmaktan kaynaklı zordu. Bu yüzden düşmanın gözü hep üstündeydi. Defalarca gözaltına alınıp, mücadelesi engellenmeye çalışıldıysa da, o davasından asla vazgeçmedi. Davasına daha güçlü sarıldı. Onun onurlu, kararlı duruşu, davaya olan inancı düşmanı daha da öfkeliyordu. Öyle bir inanç, öyle bir kararlılık ki onun ki, ben senede iki

kere okul tatillerinde yanına gittiğim dönemler bile faaliyetten bana zaman ayıramıyor, "çanta" gibi götürüldüğü her yere beni de götürüyordu. Onunla bu yüzden çok tartışmışızdır. Tatil sona erdiğinde ise gideceğim gün özeleştiri verip "kızım benim durumumu biliyorsun, keyfiyetten böyle yapmıyorum. Şimdi daha çocuksun, beni anlamıyorsun ama büyüyünce beni anlayacağını biliyorum" derdi. Evet şimdi seni daha iyi anlıyorum ve sen doğru olanı yaptın diyorum. (Bu da benim ona özeleştirim olsun)

Gelenektir bu topraklarda:

Zafer

Eğilmeyen boyunların üstünde taşınır.

Ve dövüşerek ölenler

bu topraklar da zafere gömülürler.

Yenilgi ise köhne bir zincirdir yaşarken boyunlarda taşınan...

Annem aynı zamanda çevirmendi. Onun bir çok değişik özelliği vardı. Karakter özellikleri de öyle.

İnatçı, disiplinli, kendi doğrusun dan asla şaşmayan, açık sözlü, zaman za-

man çok sinirli ama bir o kadar da duygusal...

Onu ilk tanıyanlar onun o genelde sahip olduğu sert surat ifadesinden kaynaklı, önce bir önyargı oluştururdu. Sonra onu tanıdıktan, aslında ne kadar neşeli, esprili, fedakar bir yanı olduğunu da görürlerdi.

Arası en çok gençlerle iyiydi, onlara daha bir özen gösterirdi başka bir se-verdi. Umudumuz gençlerde derdi...

Yazıya başlarken biraz zorlandığımı belirtmiştim fakat şimdi de yazdıkça yazası geliyor insanın...nAma gazetemizin sayfalarından fazlasını da almamak için yazımı burada bitiriyorum.

Sen rahat uyu Suzi, seni morun kızılında, kadınların kurtuluş mücadelesinde yaşatacağız.

Senin (sizlerin) direncini kuşanıp, yarım kalan davanızı sahiplenip mücadeleye devam ediyor yoldaşlarımız... Taa ki zafer bizim olunca ya dek....

Sevgi, saygı ve özlemle...

Kızın Pınar

nefer oldular birer birer

ESE'DE YAZILAN BU DESTANA!

Emperyalist-kapitalist ülkelerden, yarı-sömürge ülkelere dek, tüm dünyada; emperyalist sistemin açtığı-derinleştirdiği yaraları berrak bir şekilde görebildiğimiz bir süreçten geçiyoruz.

Burjuvazinin; “devrim-sosyalizm-komünizm” kavramlarının içini boşaltma hareketini, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini tarihin dö-küntüleri altında kamufle etme hareketini, zengin yöntemlerle-usta manevralarla azgınca sürdürdüğü bir süreçten geçmekteyiz.

Ve bugün; gerçekte çok berrak olan bu tablo karşısında, gerçeklere hangi pencereden baktığımızı, gerçekleri hangi ideolojiyle donanarak yorumladığımızı irdelemek, bu berrak tablonun avantajlarını değerlendirmek zorunda olduğumuz, lehimize bir süreçten geçtiğimizi görmek durumundayız.

Kısacası, azgınca saldırıların gerçekleştiği bir süreçte, gözlerimizin; umutsuzluğun, karamsarlığın, inançsızlığın perdesiyle mi, umudu yeşerten adımların coşkusuyla mı dolduğunu ciddi bir sorgulayışa yatırmak zorundayız.

Ese Yaylası şehitlerinin; Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ın şehit düşüşünün 21. yıldayız.

Bu yürüyüşü gerçekleştirirken; sadece şehitlerimizin yaşamlarından, mücadelelerinden öğrenmenin ötesinde, onların yaşadığı tarihsel süreçlerin bütünlüklü bir tahlilini yapmak, onları yas tutarak, ağıtlarla anarak değil, yürüdükleri yolda coşkuyla, umutla, ısrarla, kararlılıkla yürümek durumundayız.

Şüphesiz ki Mehmet Demirdağ yoldaş, Proletarya Partisi'nin, onun yaşadığı süreçteki engebeli yolları katediş sürecinde, izi silinemeyecek adımların önderliğini yaptı.

6. Konferans sonrası; Proletarya Partisi karmaşalar, zorluklar, imkansızlıklar, kayıplar içerisinde, dosta umut, düşmana korku salan küçümsenmeyecek bir yönelimin adımlarını atmıştı. Mehmet Demirdağ yoldaş bu adımları irdelerken; atılan adımları “ben”de somutlamamış, “ben”lerin geçici olduğunu, asıl olanın “biz”lerin nasıl, hangi zeminde ilerleyeceğimiz olduğu gerçekliğini derinleştirmiştir. Atılan, atılacak olan adımların

çağımız her müdahaleye karşılığını kat kat verecek bir yöndedir.

Durum iyidir, çünkü; çözümsüzlüğün değil çözümün, dağılmanın değil birleşmenin, karamsarlığın değil umudun yolundayız” biçiminde bir zeminde tanımlamıştır.

Hareketliliğin, coşkunun hakim olduğu dönemlerde; herkes, bir şekilde bu hareketliliğin kıvılcımıyla yürür. Ancak, köklü adımlar yeterince ye-

olarak kazınıştır.

İçinden geçtiğimiz zorlu süreçte; Proletarya Partisi'nin nice şehidinin değerlerini, birikimlerini, parti ve devrim tarihinden silinemeyecek katkılarını, ajitatif söylemlerle pazarlamak isteyenler çıkacaktır. Önderlerimizin düşüncelerini; “ben” kaygısı güderek, kendilerinde somutlayarak pazarlamaya çalıştıkları için, altı biraz kurcalandığında, Proletarya Partisi'nin teori ve stratejisinden ne kadar koştukları görülecektir. Bu anlayışların su taşıdığı değirmen, kaçınılmaz olarak tasfiyecilik değirmeni olacaktır.

Şehitlerimizin, İbrahim'den Mehmet'e tüm önderlerimizin parti tarihine kattıkları değerleri sahiplenmenin tek yolu; tıpkı onlar gibi Proletarya Partisi'ne kenetlenerek, onlardan öğrenerek ilerlemeye devam etmekle mümkündür. Bunun dışında olan; her renkten, her tondan haykırışlar, parti dışılığı öğütleyen, tasfiyeci pratiği yaygınlaştırmaya çalışan, parti ve devrim kaygısı yerine, sınıf mücadelesinden kaçmanın kılıfını gerekçelendirmeye çalışan pratikler olacaktır.

Parti tarihimizde, bunların niceleri görülmüştür. Hepsinin akıbeti de; parti dışılık, düzeniçilik olmuştur. Aksi mümkün değildir. Kazanansa; Partiyi sürekli ayakları üzerine dikme gerçekliği olmuştur.

“Ya kızıl kanımız toprağa akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak” sloganıyla şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ ve Halk Ordusu savaşçıları Ümit Çağlayan San, Ümit Dinler, Dilek Konuk ve Duran Salman'ı bir kez daha anarken;

Ant olsun ki; sizlerin attığı adımları geriye saydırmadan, öğrettiklerinizi bir an dahi unutmadan, savsaklamadan, azimle, kararlılıkla yürüyeceğiz. Ve mücadele içerisinde, bedel ödemekten kaçınmadan, kanınızın son damlasına kadar koruduğunuz parti değerlerinizin, sahiplenicisi, büyütücüsü olacağız.

Bir Partizan

kaynağını;

“Durum iyidir. Durum iyidir, çünkü; gerçekler devrimcidir, bizim için kötü olan gerçekler değil, gerçekleri keşfedememektir.

Durum iyidir, çünkü; hayallerle değil, gerçeklerle uğraşyoruz, kısır çekişmelerde değil, gerçek sorunlarımızda yoğunlaşıyoruz.

Durum iyidir, çünkü; bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak tüm bu yetmezliklerimizi aşacağımızı biliyoruz.

Durum iyidir, çünkü; ne kadar sorunlu ve yetersiz olursa olsun, üzerinde yükseleceğimiz gelişime açık ve hiç de küçümsenmeyecek bir örgütsel güç mevcuttur.

Durum iyidir, çünkü; yaşadığımız topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimi teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adıma, yap-

şertilememişse, bu kıvılcım yanar ve söner.

Zorlu süreçlerde ise, adım atmak, istikrarlı yürümek, umuda sarılmak, umudu yaratmak için; gerçekten de, incelemek, araştırmak, çözümlenmek bu doğrultuda pratikler gerçekleştirmek zorunludur. Zorlu süreçlerde; kuru ajitasyonlar, söylemler boştur. Tüm yaşam alanları, mücadele sahaları öyle saldırılarla donatılmıştır ki; bu saldırıların etkisinden arınmak, bu saldırıları püskürtmek için, daha bilimsel, daha sorgulayıcı, daha sağlam bir şekilde düşünmek, adım atmak zorunludur.

Mehmet Demirdağ yoldaş; Proletarya Partisi'ne, zorlu süreçlerin kökenlerini, bu süreçlerin hangi yol, yöntemlerle aşılacak zorunda olduğunu, bu zorunluluğun bilincine ulaşmamızın olmazsa olmazımız olduğunu, kapsamlı araştırma, incelemelerle, bunlardan süzülenlerin pratiğiyle katkı

GERİCİ ŞOVENİST SALDIRGANLIĞA
VE FAŞİST ABLUKAYA KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK
MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM,

ÖRGÜTLENELİM!

f t G+ | ydgenclik.net

GERİCİ ŞOVENİST SALDIRGANLIĞA VE FAŞİST ABLUKAYA KARŞI

MİLİTAN BİR DEVİRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ YARATMADA

CÜRETİLİ OLALIM!

“Emperyalistlerle ve büyük burjuvazi ile bütünleşmiş, halka karşı onlara hizmet veren aydınlar dışında pek çok aydın ve öğrenci emperyalizm, feodalizm ve büyük burjuvazi tarafından ezilmekte ve işsiz kalma ya da öğrenimlerine devam edememe korkusu ile yaşamaktadır. Bu yüzden devrimci olmaya yatkındırlar. Az ya da çok burjuva bilimi ile donatılmışlardır, siyasi sezgileri kuvvetlidir ve devrimin bu aşamasında (Aralık 1939 -stratejik savunma aşaması- b.n) çoğunlukla öncü rolü oynarlar ya da kitlelerle bağ kurmada köprü vazifesi görürler (abç). Yurtdışındaki öğrencilerin 1911 Devrimi'nden önceki hareketleri, 1919'daki 4 Mayıs Hareketi, 1925'teki 30 Mayıs Hareketi ve 1935 Aralık Hareketi bunun kesin kanıtıdır. Özellikle, çok sayıda az ya da çok yoksullaşmış aydın, devrimi desteklemek ya da katılmak için işçiler ve köylülerle el ele verebilir. Çin'de Marksist-Leninist ideoloji ilk olarak,

aydınlar ve genç öğrenciler arasında yayıldı ve benimsendi. Devrimci aydınların katılımı olmadan devrimci güçler başarılı bir şekilde örgütlenemez ve devrimci çalışma başarılı bir şekilde yürütülemez ama aydınlar var güçleriyle kitle mücadelesine katılmadıkça ya da kitlelerin çıkarlarına hizmet etmede kararlı davranmadıkça öznelci ve bireyci olurlar, pratik düşünmeme ve eylemde kararsız olma eğilimi gösterirler.” (Mao Zedung Seçme Eserler Cilt-II)

Başkan Mao Zedung yukarıda alıntıladığımız yazısında gençliğin devrimdeki rolünü vurgularken aynı zamanda da ülkelerindeki sınıf mücadelelerinin öncülüğünü yaptıklarını vurguluyor. Gerçekten de hem bizim ülkemizde hem de diğer ülkelerde gençlik, Marksist-Leninist-Maoist ideolojisinin kitlelere taşınmasında ve yaygınlaşmasında önemli roller üstlenmiştir. Gençlik proletaryanın ideolojisini

kavramada, örgütlenmede, öğrenmede ve öğrendiğini pratiğe uygulamada diğer toplumsal katmanlara göre daha hızlı harekete geçen kesimdir.

Devrimci Gençlik Mücadelesi ülkemizde devrimci hareketin filizlendiği, boy verdiği bir mücadele alanı olmakla birlikte zengin mücadele deneyimlerine sahiptir. Bu mücadelenin deyim yerindeyse “kökleri derinde”dir. Derindedir diyoruz çünkü 68'den günümüze ülkemiz sınıf mücadelesinin dinamik bir halkası olarak bugüne dek uzanan bir dizi mücadele pratiğini içerisinde barındırmaktadır. Devrimin en “dinamik” ve “ateşleyici” gücü olan gençliğin bu misyonu burjuvazinin tarih boyunca ona yönelmesine, ehlileştirmeye çalışmasına ve baskı altına almasına neden olmuştur. Devrimci gençlik mücadelesine yönelik baskı ve saldırılar bugün de derin bir politik kriz içerisinde olan Türk hakim sınıfları ve onun gerici kurumları tarafından hayata geçiril-

mektedir.

TÜRK HAKİM SINIFLARININ KRİZİ VE İMDAT ÇEKİCİ OLARAK SARILDIĞI ŞOVENİZM

Bugün Türk hakim sınıfları hem ekonomik hem de siyasi, çok boyutlu bir kriz içerisinde. Faşist diktatörlüğün politik krizini kesintisiz ve süreklilik kazanmış bir karakter olarak tanımlamak mümkün. Bu krizin görece hafiflediği dönemler yanında şiddetli boyutlara evrildiği süreçler de yaşanmaktadır. Ortadoğu'da ve özellikle Suriye'de başlayan çatışmalar ve TC'nin savaşa müdahilliği, Gezi İsyanı ve sonrasında yükselen devrimci dalga, Kürt ulusunun Rojava'daki kazanımları hakim sınıfların politik krizini körükleyen etmenler arasındadır.

Suriye politikasında istediğini elde edemeyen, cihadistler üzerinden ördüğü politikası çöken ve yine içeride

DEVAMI 14. SAYFADADIR.